

БЮЛЕТЕНЬ ПРОВОДУ ОУН

Ч. 1 (7), 1971.

КРИЗЬ ПРИЗМУ ДВОХ ПРОЙДЕНИХ РОКІВ

ПІСЛЯ IV ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОУН

Німецько-російський пакт і договори інших держав з Москвою — черговий раз ускладнили зовнішньо-політичну ситуацію в цілому світі, не тільки в Європі. Така політика скріпила пацифістичні, дефістичні сили, але одночасно викликала і спротив тих, які свободу і гідність нації ставлять понад хвилеве особисте, розуміючи незмінну загрозу з боку Москви для майбутнього нації. Сили спротиву скріплюють свою мобілізацію, хоч модерні фєвдальні сили — масові медіа, ліві профспілки, різнотипні мафії, капіталістичні концерни і картелі — ще опановують тут і там політичну панораму дня. Масові медіа інформують радше про невдачі нації, а не про її успіхи чи діяльність її протикомуністичних лідерів. Вони далі розраховують на зиск і прагнення сенсації, часто сіють зневіру, сумніви, знецінюють велике і величне, героїчне і вічне, не вказуючи на небезпеки і необхідність жити для своїх друзів, для своєї нації. Обезцінюють й авторитети, які так дуже потрібні в час кризи і небезпек. Намагаються заколихувати народи релятивним ступнем добробуту й безпеки, називаючи це щастям для нації. У тіні американського меча пересічна людина хоче спокою і вигоди. Тут і там переважають політики, шефи партій, а не провідники націй, як це необхідно в час великої небезпеки. Але існують також інші сили у вільному світі, які стоять за наші ідеї життя і боротьби, які розуміють суть сучасного змагу. Отже, ми не ізольовані, хоч тут і там уряди держав надто дбають про те, щоб легше жилося їх народам, навіть коштом інших, головно уярмлених, щоб тільки уникнути конфронтації з небезпекою, яка існує з боку Москви. Проте вияви іншого типу і стилю життя існують і зростають по цей бік залізної заслони. Героїчна концепція життя, патріотизм. Доцінювання вічних вартостей зовсім не пропали у вільному світі. Відродження їх розгортається.

У світі московської тиранії її носії скріплюють терор, переслідування, визиск, русифікацію. Від раніше вуальованого імперіалізму інтернаціоналізмом переходять до російського наочного шовінізму, яким дише московський народ, носій імперії, з квіслінгами різних народів; московська командна верства і московський народ з їх вислужниками підвищують свій матеріальний рівень життя коштом уярмлених націй. Проте розклад еліти московської імперії продовжується, хоч він має інший характер, ніж у деякій частині суспільства Заходу. Це два інші процеси: розклад банди гангстерів і убивців та розклад суспільства, як наслідок вигод, культивованих у частині західних націй.

У змагу за героїчну епоху і її самоутвердження, під впливом світла та ідейних променів з підпілля України в минулих роках, прояснішали і наші маяки, наші дороговкази, виявилась наша моральна якість у дії молодого покоління, як в Україні, так і на чужині. Тому, що за величними моментами інколи тут і там загнізджується невинуватий песимізм, треба те непересічне, що відкидає культ малої людини, завжди пригадати самим собі. Треба одночасно підкреслити систематичне виявлювання авангардної ролі революційної ОУН в Україні та в цілій московській імперії. Різнотипні вияви боротьби в Україні — перш за все інспіровані, так чи інакше, ідейним впливом революційної ОУН. Фронт поширений, щоб включити якнайширші кола народу в боротьбу з різних позицій. Одначе, в основному, все зводиться до вихідної революційної концепції, як єдино реальної. В одній із крайових публікацій цілком яскраво бачимо роль революційної ОУН.

в опозиційних і революційних процесах. В час розгортання широкого стратегічного плану, визначеного змістово тою самою національною ідеєю, опозиція переходить в революційну дію, її межа революційних процесів стає несклопна, а інколи лябильна. Очевидно, тут мова не про московський народ, а про поневолені нації, про Україну. "Собор" Гончара уможливив "Собор у риштуванні" - О. Сверстюка, що своїми ідеями вже далеко перейшов сферу афірмованих цінностей нації в Гончара.

Знаємо навіть із чужинецьких джерел про багатолітнє ув'язнення /від 10 до 30 років/ здогадних членів ОУН. Перш за все такі вістки підтверджують дію ОУН, а далі - особливо важкі кари вказують, якою великою загрозою для московської імперії є дія ОУН і її ідеї.

Боротьба хоч би тільки з фіктивних чи натяганих позицій Леніна-Маркса і конституції СРСР-УРСР - залишає бодай оптично нитку спільних позицій із ворогом /навіть уявних/, бо вона не є тотальною революційною неґацією цілісної теорії і практики ворога. Таким твердженням не знецінюємо ані не заперечуємо потреби /з погляду засягу акції найширших кіл і різних елементів/ змагатися за національні права чи боронити їх т. зв. легалістичними методами, як це чинять опозиційні патріотичні українські елементи. Межі опозиції у психоморальній площині лябильні, коли є національна цілеспрямованість, але орієнтиром навіть і для тих елементів є носій тотальної неґації ворожої системи, як в теорії так і в практиці, та тотальної афірмації своєї, власної, що її дає ОУН. Теорія ворога - це його забріханість. Так, напр., треба різко відмежовувати толеровану релігію і "церкву" Алексея, в якій теж говориться про Христа, від мученицької, підпільної, героїчної воюючої Церкви в катакомбах, яка здійснює правду Христа.

Низка творів з Краю /В. Мороза, О. Сверстюка, Стуса, Каленця, Симоненка, "Українська інтелігенція під судом КГБ", збірки поезій, новелі, романи, включно із "За ширмою", "Святославом", "Собором" й ін./ з ідейного боку є визначною еволюцією у напрямі наближення до наших ідеологічних і політичних позицій. Ідеалізм, християнство, національна ідея, традиціоналізм, культ могил, достоїнство людини, обвинувачення московського народу, а не тільки кліки за уярмлення України, відкидування комунізму як неукраїнської ідеї, захист ідеї національної суверенної держави проти імперій - це сьогодні панівні ідеї в розвитку життя і подій в Україні.

В ідейному розвитку пройдено великий шлях за минулі роки. Словом: взявши синтетично в аспекті динамічного розвитку вперед, бо ще "остання" слово не сказане або не дійшло до нас - основні тези в ідеологічній, політичній, стратегічній площині IV ВЗ ОУН підтверджується сучасними ідейно-політичними процесами на Рідних землях і поза ними. Клич: "Київ проти Москви!" - виявився кличем борців на Рідних землях, як стимул їхньої боротьби з окупантами і розвитку відродженої української національної духовости.

Наші позиції віддзеркалюються в розвитку життя і боротьби в Україні тому, що вони випливають із джерел української духовости, із стихії нації, що її ми тут, а вони там - в унісон розгадуємо, розкриваємо, об'єктивізуємо в ідеї, формули, гасла. Сучасні позиції двійкарів чи мельниківців і їх попутників стають історичним нонсенсом, коли сконфронтувати їх із творчістю таких ідеалістів і традиціоналістів як Вінграновський, чи навіть зломаний ворогом Драч, Ліна Костенко, Симоненко, Мороз чи Сверстюк, Шевчук чи Озерний, Слісаренко з його "Святославом" або Антонович-Давиденко з його "За ширмою", навіть і "Собор" такого Гончара, з його "бережіть собору власних душ"...

Факт, що декалог, 44 правил і подібні націоналістичні традиційні матеріали є орієнтиром у вихованні молодого покоління, говорить сам за себе. Зрештою, тут нема нічого дивного... Українська традиційна, історична духовість розбудилася. Московська полуда упала і поволі розгортаються нові процеси, виявляється енергія чистої української душі та її творчість. Сфінкс пробуджується, встає із полум'я...

Коли в Україні вже не стоїть проблема матеріалізму чи ідеалізму, християнства чи індіферентизму, московського народу як нашого ворога чи поневоленого, себто приятеля, то збанкрутували і "звирод-

нілі християни" та їх адептори й імітатори. Коли прочитати хоч би "Інтернаціоналізм чи русифікація" або "Собор у ринтуванні" - то вистачає для оцінки критерія правильності позицій "звироднелих християн". Ясне скристалізування націоналістичних позицій треба уважати за одне з найважливіших досягнень у нашій дії минулих років. Очевидно, на переломі, особливо в кризових ситуаціях, завжди бувають труднощі, вагання, неспокій, тривога, журба за цілість, але мусить переважати необхідність ствердження ясності націоналістичних революційних позицій, щоб не завести в блуд і на манівці тих, які там, в Україні, міцно тримають ідейний прапор! У кризові часи з'являються і непокликані "рятувальники", які часто міняли свої позиції і нічого тривалого не вносять, навпаки - ускладнюють ситуацію. За розумної і практичної політики, кожна криза завжди скріплює духовні сили, якщо з неї виходимо на "чисті води".

Не можна, напр., поминути політичної концепції Святослава Караванського, який стверджує, що концепція АБН - єдиний вихід з теперішньої ситуації і єдина запорука успішного завершення визвольної боротьби поневолених в СССР народів. Теперішній період це, мабуть, період найбільшої співзвучності молодій еліті України із з'ясованими на чужині нашими позиціями. Не забуваймо, що наша перемога на відтинку проти т. зв. культобміну, змагу проти визнання УРСР як держави, відступ /частинний/ із цих позицій чи прямування в тому напрямі еміграційних радянофілів - все це зумовлене теж співзвучністю наших політичних позицій на чужині з крайовими. Три роки тому у "Визвольному Шляху" була аналіза крайових позицій, себто зіставлення ідей у творчості молодій еліті України з тими ідейними позиціями, що їх захищаємо ми на чужині, і вони виявилися тотожними. Ця ідейно-політична співзвучність, ця монолітність націоналістичного руху на Рідних землях і на чужині - є елементом історичного значення, не зважаючи на інші наші недомагання. У такт воюючої України, в ідейній площині, марширує рівнож наша Організація на чужині. Отже нема ніяких підстав для песимізму, коли мова про розвиток дальших подій і про майбутнє. Припинення намагань ревізій позицій IV ВЗ ОУН, спроби яких були на чужині, було історичною вимогою часу. Двобічний контакт з воюючою Україною успішно розбудовується, але як особливо закритий відтинок нашої дії він не може бути предметом ширшого з'ясування навіть на сторінках "Бюлетеню".

Черговий момент, що характеризує цей короткий період діяльності ОУН, це зміцнення фронту боротьби проти ворога, закріплення і розбудова концепції масових акцій проти ворога у змодернізованих формах, пристосованих до сучасної доби, але з безкомпромісовою афірмацією наших ідей, протиставних ідейній декаденції епохи, яка уже переходить у минуле. Цей факт, що революційно-політичні акції стали samozрозумілим явищем, не зважаючи на те, чи вони згодні чи суперечні з політикою країни, в якій живемо, - є вже нашим досягненням. Акції - елемент нашої сили! Очевидно, ми не знецінюємо й інших завдань, в тому й громадсько-політичного чи культурного характеру, що їх виконують члени ОУН, а тільки наголошуємо гієрархію наших завдань.

На увагу заслуговує відзначення 10-ої річниці з дня героїської смерті сл. п. Провідника Степана Бандери ж на заокеанських теренах, так і на європейських. У Мюнхені річницю відзначено дуже гідно, завдяки підтримці англійського і бельгійського теренів. Тут також збережено перш за все принцип акції, бо акція - істотний елемент у розгортанні фронту боротьби проти ворога, який убив Провідника! Вже саме ім'я Степана Бандери означає - боротьбу проти Москви, боротьбу безкомпромісову!

Треба ствердити, що скріпилася і розгорнулася також активізація молодій генерації у нашому ідейному змислі. Ідейна й особова перемога на ЦеСУС-і, участь молодих у Конференції ВАКЛ у Токіо, на конференції АБН-ЕРС у Брюсселі, масові акції, особливо за океаном, наших студентів /зокрема членів ТУСМ/ в обороні засуджених і переслідуваних борців в Україні, університетські дискусії і т. п. - унаочнюють зростання і вияв молодого потенціалу. Не менш важливе й те, що цей молодий елемент захищає співзвучні ідейні позиції IV ВЗ ОУН та намагається їх реалізувати в дії. З різних причин не вдалося нам охопити у відповідному засягу генерацію понад 30 років, проте, по-кількісній нижче 30 і 20 років все більше стає в наші ряди і на наші позиції.

Окремо треба відмітити наші значні досягнення на зовнішньо-політичному відтинку, що навіть стали предметом напастливої атаки жорстога, в таких його органах, як "Правда", "Новое время" /цей останній - чужомовний журнал на сімох мовах світу/, "Дружба народів" /орган Спілки письменників СРСР/ та інші. Все це центральні пресові органи Кремля-Москви! Конференції в Лондоні, Брюсселі, у В'єтнамі, Тайланді, а особливо в Токіо в 1970 році, де перемогла наша політична концепція - велике зовнішньо-політичне досягнення ОУН. Це не тільки факти рівноправності, а й авангардності українців, особливо СУН і АБН, в укладі антимосковських і антикомуністичних сил світу, тому їх не можна недооцінювати чи ігнорувати. Наш шлях у широкий світ, включно до США, починався через Великобританію, Азію, латинську Америку. Нав'язані контакти із визначними військовими колами вільних держав, включно з секретарем СЕАТО, теж належать до теперішнього періоду. Маємо в плані видати брошуру про наші зовнішньо-політичні акції і досягнення, як вислід боротьби тих, що на фронті в Україні й у цілій московській імперії та тих, що розгортають фронт і на чужині, - що піднесе і скріпить боротьбу в Україні, а також поза нею! Систематичне видавання "Бюлетеню Проводу ОУН" Секретаріатом з унапрямленими статтями та інструкціями дії, безсумнівно значною мірою спричинилося до скріплення внутрішнього потенціалу Організації та загального принципового скерування її діяльності на чужині.

Ідейно-політичний і дійовий потенціал Організації скріпився завдяки ясності позицій і на церковному відтинку, зокрема в справі Патріархатів. Тому 20 років ми були висунули у "Визвольному Шляху" справу Патріархатів, дали поштовх та ініціативу до реалізації цього великого діла. Щоправда, згодом на декотрих теренах у практичній акції ми не зайняли належного Організації передового місця і це було нашим недомаганням. Наголошення цієї справи, скріплення фронту проти асиміляції, денационалізації, латинізації і подібних негативних проявів - піднесли престиж Організації. Натомість вплив Організації на тому відтинку з двійкарями-радянськими загрожувало послабленням її перспективних позицій, коли здавалося, що спільний фронт з двійкарськими "патріархальниками" загрожував нашій єдності, себто єдиному фронтові із власними друзями. Подекуди цілком непотрібною була рекляма доповідей двійкарів у радіостанціях, що є під впливом наших друзів, і то в час, коли існує konieczність сепарації від спільного фронту з двійкарями-радянськими, натомість необхідне скріплення єдності фронту Організації!

Неправильною є і конфесійна односторонність, шкідливе й відсування інших багатограних завдань Організації, в тому й крайових справ, на дальший план, або їх знецінювання. Як комплекс індивідуальності, так і комплекс "суперпатріархальний" мають бути кореговані інструкціями, що їх видано в цій справі. Вони зобов'язують усіх членів, без винятку! Член, який - перебільшено кажучи - поза "Патріархатом" нічого більше не бачить, а теж член, який "Патріархату не бачить", мають зійтися на позиціях IV ВЗ ОУН та інструкціях Проводу в цій справі, публікованих в "Бюлетені", а також недавно виданих окремо для всіх теренів, з детальною розробкою плану нашої акції за Патріархат.

Мусимо пам'ятати, що Організація, яка підготовляє революційний зрив і мобілізує вільний світ у користь визволення України, має багато інших, особливого значення завдань. А буває інколи, що "вербальні" захисники Патріархату на ділі найменше зробили для нього! Не забуваймо, напр., що "патріархальні" періодики в США і досі ще не передрукували ні однієї статті, ні одного нашого меморіалу в справі Патріархату, хоч ці наші матеріали отримали найвищу позитивну оцінку компетентних церковних кіл.

Завдання Організації визначені IV ВЗ ОУН і Проводом, маємо уточнену і їх ієрархічність, тому не можемо обмежувати їх тільки нашою дією на громадському /СКВУ, КОУГЦУ і т. п./, церковному й культурному відтинках, бо вони значно ширші й перш за все безпосередньо пов'язані з потребами Воюючої України.

Не зважаючи на те, що ми особливо наголошували соборницький аспект і на окремих теренах залучували до організаційної дії наддніпрянських діячів, процес усоборнення Організації надто повільний і незадовільний. Мусимо остаточно побороти всякі антисобор-

ницькі виступи чи відсування співборців з комплексу соборної України. Недостатньо в нас обстоювано концепцію УАПЦ і поборювано московські залишки в обрядовості наших заокеанських Митрополій, а також сучасні намагання висланників "церкви" Алексея, з Філаретом включно, з метою наблизити нашу Православну Церкву до російської. За комплексом Української Католицької Церкви та пов'язаню з нею ватиканською політикою наближування до Москви, - призабуто, або недоглянено, прямого наступу Москви на наші православні Митрополії, як ось зустрічі висланників кремлівської "церкви" з нашими православними церковними діячами, в тому навіть і з деякими Владиками і т. п. Ми також не досить протидіяли "церковним партизанам" у розбиванні нашої УАПЦ з боку деяких Митрополій /Канада/, а теж намагання розбивання УАПЦ в Європі після номінації її Єпископа, коли створено інший паралельний Єпископат /проти УАПЦ/ в Англії. Завжди і всюди треба пам'ятати, що ОУН не є жодною католицькою чи конфесійною організацією. Мусимо мати на увазі соборну Україну і її обидві Церкви! Пригадуємо теж, що в російській еміграційній імперіялістичній православній Церкві Кремль зробив пролом у користь "церкви" Алексея. Розгортається наступ і на нашу УАПЦ!

Наша преса також мусить мати більш соборницький характер, а на церковному відтинку життя і проблеми УАПЦ не менш важливі, як життя і проблеми УКЦеркви.

Скріплення активності й боротьби проти ворога, згідно з постановами IV ВЗ ОУН, мало свій резонанс і у фінансовій підтримці громадськістю нашої Організації.

Очевидно, в нас є і недоліки, і хиби на різних відтинках праці, ще не всюди закорінилося належне зрозуміння важливості гієрархії наших завдань, себто їх черговості і важливості, в тому, зокрема, крайового комплексу, і ті хиби треба перебороти якнайшвидше.

На переломі завжди є тривога в кожного, хто турбується долею Організації, нашою визвольною справою, але лякатися цього стану душі не треба. Із тривоги і журби завжди виростає велике, а ніколи із самозадоволення і спочинку на лаврах. Неспокійний дух людини завжди шукає нових розв'язок і розгадання нових шляхів, щоб пізнати правду і здійснити її на землі. Як довго неспокій і тривога огортають тих, що змагають до великого, так довго є гарантія перемоги!

Але неспокій і тривога - це не анархія чи бунт, критикоманія, всезнайство і топтання авторитетів! Такі ознаки - це вже ознаки духу руїни, тому їх треба негайно усувати, а не уважати за "творчий фермент".

Здисциплінована ОУН, яка вміє шанувати свої мертві й живі авторитети, респектує Постанови IV ВЗ ОУН та їх інтерпретацію Проводом, швидко позбудеться усіх анархістичних проявів одиниць чи груп і впевнено піде далі вперед, щоб гідно сповнити своє призначення. А зразком для всіх будуть ті, що повністю віддають себе справі визволення України, своїм чином і жертовністю дають доказ, що вони гідні звати себе членами ОУН, а не ті, що чин заступають фразою.

Б. Підмогильний

=====

1. Як на попередніх етапах так і тепер, незмінним завданням ОУН є формувати українську державницьку думку, вирощувати революційні кадри до боротьби і державного будівництва, організувати боротьбу за визволення, включно із збройною, і керувати нею, залучуючи в русло революційних змагань всі самостійницькі елементи, всі прошарки народу.

2. Боротьба ОУН за Українську Самостійну Соборну Державу /УССД/ в'яжеється тісно з життєвими інтересами української нації і спирається на її сили. Як виразник прагнень народу, як оборонець і провідник його найширших мас, ОУН стимулює і унапрямує діючі революційні самостійницькі сили, формуючи і розгортаючи на всіх етапах боротьби єдиний всеукраїнський визвольно-революційний рух за УССД.

/Із завдань ОУН на сучасному етапі, Постанови IV Вел. Збору/

=====

ДО ПРОЙДЕНОГО ЕТАПУ

/Уривок із звідомлення Секретаріату/

Від IV ВЗ ОУН минуло майже два і пів року. Два роки минуло від першого позборового пленарного засідання, на якому завершено формування нового Проводу ОУН і призначено функції всім членам Проводу.

Діяльність теперішнього Проводу ОУН була початком чергового етапу нашої дії, бо IV ВЗ ОУН поставив перед Проводом, як і перед цілою Організацією, особливі завдання, пов'язані з теперішніми потребами української визвольної боротьби в краю і за кордоном. Тому треба підкреслити такі моменти:

1. IV-ий ВЗ змінив частинно структуру розподілу кадрів ОУН у краю і за кордоном, ще тісніше об'єднавши їх в одну цілість на чолі з одним Головою Проводу і одним Проводом. Отже усунув формальну, а певною мірою і фактичну небезпеку перетворення ЗЧ ОУН на еміграційну організацію, яка /небезпека/ виринула після смерті сл. п. Провідника Степана Бандери. Разом із тим Провід ОУН узяв на себе відповідальність за цілість ОУН, а не тільки за її закордонні частини, як це було перед IV-им ВЗ.

2. Постанови IV-го ВЗ не тільки доповнили й поглибили постанови раніших ВЗ і Конференцій, а й уточнили наші ідейно-політичні позиції, програму, стратегію і тактику, усунувши розбіжності поглядів, які викликали дезорієнтацію і ферменти між кадрами Організації.

3. У зв'язку з новим етапом і новими завданнями, прийшла перебудова і системи діяльності Організації, головно Проводу, оперативний план діяльності якого побудовано за системою Секторів із точно визначеними завданнями і компетенціями.

Отже практична діяльність Проводу на протязі минулих два роки мала характер започаткованої нової стадії дії, а це означає, що насамперед треба було встановити й закріпити оновлену систему дії, провести частинну реорганізацію, дати кадрам новий стимул і напрям, згідно з постановами IV-го ВЗ.

Плани праці Проводу, побудовані на постановах IV-го ВЗ і схвалені на першому пленарному засіданні Проводу, ясно й точно з'ясовують наші завдання на всіх ділянках діяльності Організації. Проте конкретна реалізація цих планів тільки частинно принесла успіх, бо було неможливо сконцентрувати всі наші сили на реалізацію визначених IV-им ВЗ наших завдань, бракувало не тільки людей і фінансових засобів, а й рівноваги, яку треба було відновити зараз по IV ВЗ.

Тому реорганізація і оздоровлення стану Організації, усування різних внутрішніх конфліктів, виправлювання в дії наших ідейно-політичних позицій, вияснювання непорозумінь та інші подібні внутрішньо-організаційні справи вимагали від Проводу Організації великого вкладу зусиль, енергії і часу, а тим самим обмежували його спроможність виконати на протязі двох років усі завдання, визначені планами.

Але разом із тим треба підкреслити, що за два і пів року Провід ОУН має також значні успіхи у реалізації Постанов IV-го Великого Збору та його планів, всебічно розпрацьованих під кутом потреб української визвольної боротьби на рідних землях. А це запорука дальшого успішного розгортання діяльності Організації та зростання активності всіх її кадрів, свідсмих свого призначення.

НЕОБХІДНІСТЬ КОНЦЕНТРАЦІЇ ВСІХ НАШИХ СИЛ НА ГОЛОВНОМУ ФРОНТІ

"... Не зіб'ється з дороги той, хто кожний свій крок орієнтує на головну мету - визволення України, хто в кожній справі, в усякій ситуації керується однією міркою: що і скільки корисне визвольній справі".

Степан Бандера

Головна мета ОУН - Українська Самостійна Соборна Держава - настільки ясна й самозрозуміла, що постійна пригадка про неї членам ОУН, на перший погляд, не тільки зайва, а й дивна. Проте саме визначення мети ще не є її завершенням і треба постійних особливих зусиль, матеріальних і кровних жертв для її здійснення. Знаємо з досвіду, як минулого так і теперішнього, що й найкраща чи найвища мета може бути тільки фразою, теоретичною заявою або пропагандивною точкою програми такої чи іншої партії. Майже всі українські партії мали і мають у своїх програмах подібну мету, себто декларують, що борються за Українську державу. Але сама декларація не завжди стає змістом їхньої діяльності, не завжди і саме їхнє поняття Української держави відповідає дійсним прагненням українського народу та концепції суверенної політики української нації.

Насамперед треба підкреслити, що ОУН не є партією, хоч її політичні противники, не розумівши істоти ОУН або й навмисне, злобно, змішують чи утотожують ОУН з партійними угрупованнями.

Партія - частина організованого суспільства, об'єднана спільною програмою і спільними інтересами її членів, безперечно має також свою мету, наприклад - перебрати владу в свої руки від іншої партії, захищати інтереси певних верств народу /робітництва, селянства, інтелігенції/, станових чи професійних, панівних або упосліджених груп нації тощо. Програму партії звичайно укладається так, щоб вона була пристосована до потреб даного моменту чи навіть настроїв народних мас, себто виборців у самостійній державі. У здобутті влади партії часто вирішальну роль відіграють тактика і пропаганда, удосконалювання партійного "механізму", завдяки якому сила даної партії виявляється у дії та зударі з іншими партіями. Найчастіше партії мають т. зв. класовий характер, тому й пов'язані з певною класовою ідеологією.

ОУН ніколи не була і не є партією і не має жодного партійного характеру. Це перш за все ідейно-політичний національно-визвольний рух, організований з усіх прошарків української нації. Складається він з найкращих патріотів - синів і дочок соборної України. Тільки історичні умови життя і розвитку української нації склались на те, що ОУН постала і зросла в силу головно на західно-українських землях і сьогодні, в нашій еміграційній дійсності, в ній переважають уродженці тих земель. Проте ідея націоналізму, ідеологія ОУН - вирости і кристалізуються на ґрунті історичного минулого соборної української нації: княжого, козацького і найновішого періодів нашої історії. Саме Шевченко, Братство Тарасівців, РУП, Міхновський, Донцов та багато інших уродженців Наддніпрянщини були ідеологами і організаторами модерного українського націоналізму, що згодом завершився у революційно-визвольній формації - Організації Українських Націоналістів.

Таке ствердження важливе й для нас самих, бо під впливом ворожих голосів, територіальної і конфесійної приналежності поширюються погляди, навіть між частиною наших кадрів, що ОУН справді явище однієї провінції і ставить себе у "старшобратерську" позицію до уродженців інших земель України. Такий погляд фальшивий і шкідливий, він викривлює і розуміння істоти самої нації, що є джерелом націоналізму. Націоналізм - стихійний чи організований - немає ні територіального, ні часового, ні "класового" обмеження. Він, як і сама нація, що складається із "живих, мертвих і ненароджених" /Т. Шевченко/, є втіленням ідей і прагнень та творчим виявом багатьох її поколінь.

Нас зобов'язують ідеологічні й політичні принципи ОУН, схвалені на IV Великому Зборі. А в них виразно стверджено:

"Ідеологія українського націоналізму - це витвір всеукраїнських соборницьких ідей усіх поколінь. Тому український націоналізм - динамічний соборницький національно-визвольний рух, що діє на засаді єдності всіх революційних сил нації у боротьбі за волю і державність. Він є свідомим оформленням прагнень і вияву розуму, серця і волі української спільноти, що на теперішньому етапі бореться за владу своєї нації, за її всебічний розвиток, за кращі підстави життя народу на своїй національній території".

Відповідно до цього окреслення ідеологічних принципів українського націоналізму, визначені характер і завдання ОУН як цілості, так і кожного її члена зокрема. Правдиве розуміння ОУН /в теорії і практиці/, як соборницького революційно-визвольного руху української нації, набирає особливого значення ще й тому, що сьогодні Україна, майже як цілість, перебуває в неволі одного нашого найбільшого історичного ворога-окупанта - у ярмі московських імперіалістів. Визвольні процеси в Україні, у яких головну роль відіграє саме націоналізм, мають виразний соборницький характер, отже співзвучні з ідеологічними і політичними принципами ОУН.

Треба підкреслити, що розуміння завдань ОУН і обов'язків її членів, зокрема тепер, вимагає постійного уточнювання, себто пригадки незмінних принципів нашої діяльності поза межами України. Адже знаємо, що коли член ОУН довгий час дивиться на свої обов'язки крізь поменшуючі "окуляри", льокального чи взагалі еміграційного виробу, він згодом не спроможний відрізнити малих справ від великих і вже не бачить дійсних завдань націоналіста-революціонера, які впливають із розуміння потреб і вимог визвольної боротьби соборної української нації. Тому необхідно постійно наголошувати, що завдання ОУН і її членів не розцінюємо з погляду потреб чи інтересів станиці /місцевої громади/, області чи терену /себто країни, в якій живемо/ чи навіть усіх закордонних теренів, що мають свої еміграційні проблеми, а тільки з поглядів інтересів цілої української нації /ми її складова частина/ та потреб нашої національно-визвольної боротьби. Постанови IV Великого Збору - не оздоба Організації, а великі завдання і особлива відповідальність ОУН, як цілості, так кожного її члена зокрема.

Самозрозуміло, ОУН має за завдання охоплювати своїми ідейними впливами всі ділянки життя української нації, а в тому - і української еміграції в різних країнах її поселення. Але ця необхідність зумовлена не льокальними чи тільки еміграційними потребами, а загально-національними, що міцно пов'язані з Україною і її визволенням. Іншими словами, наш ідейний вплив має характер мобілізації всіх духових і фізичних сил української еміграції /коли мова про закордонну діяльність/, щоб відповідно використати весь її потенціал для допомоги визвольній боротьбі на рідних землях.

Наша діяльність у такій чи іншій ділянці - не самоціль, а тільки один із засобів до досягнення головної мети, визначеної у приреченні члена ОУН. Знаємо, що найбільше наших членів заангажовані в громадському секторі, а праця на цьому відтинку /як і кожна інша/ може виправдати себе тільки тоді, коли вона служить нам як один із засобів мобілізації української громадськості на допомогу визвольній боротьбі України та головним нашим завданням, згідно з постановами IV Великого Збору.

Коли для загалу українського суспільства на чужині клич "Лицем до України" може видаватися тільки святковою деклямацією, то для членів ОУН він є законом їхнього життя і діяльності. Член ОУН в Краю - борець на фронті, що ризкує всім, включно із своїм життям. Член ОУН за кордоном - також борець на одному з відтинків визвольного фронту і саме з таким почуттям повинен сповняти свої обов'язки.

Згідно з нашою визвольною концепцією, розраховуємо перш за все на власні сили, а це означає, що головний потенціал української визвольної революції є в Україні і він завжди мусить бути в центрі нашої уваги.

Зокрема тепер, коли в Україні на революційних ідеях ОУН-УПА виросло й виховалося нове покоління борців, члени ОУН за кордоном мусять зосереджувати свою увагу на визвольних процесах в Краю, а

разом із тим систематично розгортати нашу діяльність з такою напругою, яка необхідна з погляду розвитку революційної ситуації на рідних землях. Надмірне "усуспільнення" наших кадрів часто звужує вимоги до самого себе і до інших. Деякі члени ОУН забувають, що громадські справи чи взагалі справи легального сектора виповняють життя і діяльність кожного свідомого українця, але для націоналіста-революціонера вони не єдині й не вичерпують усіх його завдань, як члена ОУН.

Наслідком обмеження діяльності і заінтересувань частини членів ОУН є і те, що і їхня уява про теперішнє становище в Україні значно обмежена, базована тільки на минулому, без відповідного розуміння сучасних визвольних процесів на рідних землях та їх перспективного завершення. Тим часом в Україні старше покоління – винищене, здекастроване й недостріляне – помало сходить з арени, а до голосу приходить нове покоління. Бачимо виразно, що його ідеї співзвучні з нашими і все більше кристалізуються в самому процесі боротьби з окупантами.

Зміна укладу революційних сил в Україні, форм і тактики боротьби з ворогом – вимагає від нас особливої уваги, щоб не впасти жертвою дезорієнтації. Пригадаємо, що спекуляція на еміграції "становищем краю" породила в нас двійку, а згодом т. зв. реалітетників, що почали орієнтуватися на УРСР як "українську державу" та на "еволюційні зміни" в ССРСР. Так виникло модерне радянське, приховане під плащиком "культобміну" з т. зв. культурними діячами України.

Подібну спекуляцію крайовою захальською літературою довгий час проводили й мельниківці, що намагалися таким способом зміцнити свій престиж між українською еміграцією. Очевидно, кожна спекуляція, як і брехня, має короткі ноги, а все ж вона небезпечна і шкідлива, бо вносить дезорієнтацію і деморалізує неознайомлені з крайовими проблемами й визвольними процесами маси.

Були навіть намагання викликати і в рядах ОУН дезорієнтацію і зневіру, заперечити вирішальне значення націоналістичних ідей, які – мовляв – вже стали "пережитком" і в Україні "несприйнятливими". Але всі згадані й незгадані спекуляції заперечила сама дійсність на рідних землях. Сьогодні в Україні ідеї ОУН-УПА перебороли всі ворожі кордони й захоплюють усе ширші народні маси соборної України, зокрема молоду інтелігенцію. "Бандерівець" став символом боротьби з московськими імперіялістами за волю людини, державну незалежність і соціальну справедливість. Навіть Москва була примушена перервати свою мовчанку й розпочати знову нещадну боротьбу з "бандерівськими ідеями" та їх послідовниками. Намагається за всяку ціну скомпромітувати саму назву "бандерівець" чи "націоналіст", вкласти в ті слова інший, фальшивий зміст. Захальська література – найкращий доказ, що стимулом спротиву московським окупантам перш за все є ідеї ОУН-УПА.

Таким чином наші позиції в Україні не тільки збереглися, а й постійно зміцнюються; разом із тим збільшуються наші зобов'язання супроти України і зростає наша відповідальність за дальший розвиток революційної ситуації на рідних землях, що послідовно, хоч і з перебоями, зближається до її вивершення – національної революції.

Міжнародна ситуація, хоч і не така як ми бажали б, все ж значно краща для нас, ніж була після закінчення другої світової війни. Ми вже стали ідейно-політичним партнером на міжнародній арені, авангардом антимосковських і антикомуністичних сил у вільному світі. Отже, і на зовнішньо-політичному відтинку збільшуються наші завдання та зростають наші перспективи.

Натомість внутрішній стан української еміграції значно погіршується. Різні партії і середовища занепадають або й розкладаються, зростає пасивність української громадськості, що все більше розгублюється у своїх дрібних "парохіальних" справах. Але ОУН виявилася не тільки найбільшою і найсильнішою політичною організацією, а й найбільш активною, витривалою, послідовною й безкомпромісовою. Все ж її роль і відповідальність надто великі, щоб можна задоволитися тим, що дотепер досягнуто. Хто задовольняється частинними здобутками, не досягнувши ще головної мети, той обдурює сам себе й інших або просто не розуміє історичної відповідальності ОУН.

Одним із шкідливих проявів у нас є намагання жити капіталом минулого, вдовольнятися тим, чим ми були колись, споживати працю інших, навіть уже неживих. Натомість власне почуття відповідальності і самодисципліни, вдосконалювання себе самого і активне виявлення своїх творчих сил – і в нас занепадають.

Очевидно, є і частинне виправдання – інші обставини, не той самий вік, не та і спроможність. Все ж кожний із нас мусить бути свідомий, що він добровільно взяв на себе обов'язки члена ОУН і сам визначив свій трудний шлях аж до кінця свого життя. Кадри ОУН мусять поповнятися новим молодим поколінням і це також одна з найголовніших ділянок нашої праці – виховати й підготувати Юнацтво ОУН, що має зміцнити наші кадри, в тому й провідні.

Поле діяльності ОУН дуже широке, часто головна праця спадає на окремих одиниць, що нелюдськими зусиллями працюють за себе й інших, сповняють обов'язки не одного, а кількох членів. На перший погляд, нам усюди бракує людей, та чи справді в нас так мало членів Організації? Навпаки, їх багато і як би кожний член був активний, взяв на себе певний обов'язок і гідно його виконував – не було б між нами перевантажених і праця розвивалася б значно краще. Крім цього, наші сили надто розпорошені, не завжди використовуються згідно з призначенням, що його має член ОУН. Дуже часто забуваємо й те, що член членові мусить бути найближчим другом, а антагонізми, самолюбство, конфлікти, кар'єризм і подібні негативні риси – чужі й осоружні правдивому українському націоналістові. Член ОУН мусить бути самим собою, себто – стояти вище понад усі дрібні справи і людські слабості.

Мусимо бути свідомі й того, в якій добі живемо. Довкола нас відбувається жорстока боротьба ідеологій і ідей, тисячні маси заливають вулиці великих міст, демонструють, домагаються, хоч часом самі не знають, чого. Ця боротьба ведеться всюди: в суспільстві, в урядах, навіть у церкві. Колоніалізм і імперіалізм вже не є знам'ям епохи, на їх місце прийшли ідеї національного визволення і соціальної справедливості. Остання і найганебніша у світі московська імперія також напередодні свого розвалу, але розвалиться вона тільки під ударами національно-визвольних революційних сил поневолених нею народів, авангардом яких були і будуть українські націоналісти. В загальному фронті революційної боротьби за визволення України мають своє особливе призначення і кадри ОУН за кордоном.

Тому кожний з нас повинен постійно пам'ятати, що він – член ОУН, авангарду української нації, член революційно-визвольної Організації, яка в теперішній період відповідає перед історією за майбутнє українського народу. А тому мусимо насамперед концентрувати всі наші сили на головному фронті, що безпосередньо пов'язаний з революційно-визвольними процесами в Україні, щоб скріплювати їх і спрямовувати до остаточного завершення.

О. Дніпровий

=====

"2. ОУН в Україні і на просторах СРСР діє у формах і засобах, які у кожному конкретній ситуації є конкретні і можуть забезпечити досягнення визначених цілей.

3. Закордонна частина ОУН, яка розгортає свою діяльність у цілком іншій дійсності, має своїм завданням здійснювати таку політику, яка скріплювала б фронт боротьби в Україні, синхронізуючи свої акції з вимогами та кожночасними потребами крайової частини Організації і з її політикою.

4. Організація Українських Націоналістів вважає своїм основним завданням планову і координовану дію проти російського імперіалізму та колоніалізму і залучення всієї української спільноти на всіх теренах дії Організації до цієї боротьби".

/З Постанов IV ВЗ ОУН: "Засади внутрішньої політики"/

=====

НЕЗМІННІ ДОРОГОВКАЗИ

В усякій боротьбі і в усякій розумній політиці сенс полягає в тому, щоб, жертвуючи малими, частинними позиціями і вартостями, здобути головну мету. В цьому полягає всяка перемога, виграш. А пожертвовані, втрачені вартості – це ціна перемоги. Що більша мета, що тяжче змагання – то більші бувають жертви. Натомість горе і глум тому, хто стає до змагання, до боротьби за велику мету, а в самому змаганні, засліпившись, витрачає силу на здобуття чи збереження якоїсь часткової, не кінцевої позиції і через це програє. Заманити противника на це, прикувати його увагу й силу в боротьбі за малі, часткові позиції і на цьому його викінчити – це завдання великої мистецької гри. Але дати себе впіймати на такі штуки – це родя і доля невмілих і невдалих.

У своєму змаганні ми мусимо йти до великої мети крок за кроком, від осягу до осягу, від етапу до етапу. І весь наш похід здійснюється постійним здобуванням і реалізуванням часткових цілей. Але щоб при цьому не заблудити, треба мати ясно упорядковану їх систему-уклад. Що є вищою ціллю, якій підпорядковується, а коли треба і жертвується іншу часткову ціль нижчого порядку? Як мірило, керівне правило служить завжди одно: оцінка, яку вартість має дана справа для визволення України, оскільки вона посилює, полегшує визвольну боротьбу й підносить її успішність. Коли доводиться вибирати між кількома можливими шляхами, то часом нелегко рішити, котрий кращий. Але завжди найменша небезпека помилитися буде тоді, коли постійно перевіряємо тим самим основним мірилом.

Найбільше треба остерігатися того, щоб часткові цілі – засоби не ставали самоціллю. Це завжди доводить до помилки, відступлення від головної мети. Тут доводиться звернути особливу увагу на один небезпечний прояв, який дається відчутти в нашій діяльності за кордоном і який треба рішуче викоренити. Коли наш рух, Організація чи її частини для проведення наміченої роботи обсаджують своїми членами відповідні позиції чи створюють відповідні інституції – то це все має сенс як засіб для виконання намічених завдань. Збереження такого стану виправдане доти, доки воно служить цій меті. Коли та сама одноцільність вимагає провести потрібні зміни, – то треба їх провадити. Коли ж те, що було задумане й зроблене для виконання означених функцій, починає бути самоціллю, то це вже шкідливий процес. Так доходить до таких явищ, як боротьба за "владу" задля самої "влади", відривання створених інституцій від властивих їм завдань і спрямування їх на інші рейки, найчастіше по лінії особистих зазіхань, плянів чи інтересів тих, які дістають дані доручення, які туди делеговані, а потім роблять із того свою домену. Такі хворобливі явища, крім випадків звичайного зловживання, мають корінь у тому, що люди, йдучи на якісь позиції чи творячи інституції як засоби для означеної мети, немов забувають за це, полоняться іншими цілями, користями, які там перед ними розкриваються, і спроневерюються. Так само, як одиниці чи цілі інституції стають віроломними і йдуть своїм шляхом, до своїх окремих цілей, так само може щіла політична організація стати невірною власній меті, коли почне трактувати свої групові позиції як самоціль, обмежиться до їх розбудови, оборони і використовування, а далі прямування до властивої мети, боротьбу "відкладає на пізніше".

/Степан Бандера: "Слово до Українських Націоналістів Революціонерів за кордоном"/

=====

ЗА ШО?

Таке питання поставив політичний в'язень Володимирської тюрми Іван Олексійович Кандиба в листі до ОН й т. зв. уряду УРСР і частково відповів на нього. Автор листа не питає за що його та інших в'язнів мучать по тюрмах і спеціальних "лікарнях", отруюючи харчі, щоб з допомогою отрути послабити інтелект і пам'ять. Вимагаючи від ОН перевірення дійсності в московській імперії, в якій живуть в'язні та український народ, він в описах подій дає відповідь на поставлене в заголовку питання.

Старенькій матері ув'язненого Дмитра Хвецька, яка приїхала за тисячі кілометрів побачити сина, московські шовіністи-наглядачі забороняють розмовляти з сином українською мовою, а московської вона не знає. Це не випадок і не каприз "сторожевого пса" над з'язнями, а правило боротьби з українським націоналізмом, в якому влада імперського соціалізму бачить, що "все зло /в тому й повинь у 1969 році в Карпатах/ походить від "націоналізму" /В. Мороз, "Хроніка спротиву"/. І. О. Кандиба пише: "а хто не хоче або не вміє розмовляти по-російськи, того взагалі позбавляють побачення". В отому "не хоче" або "не вміє" сказано багато. Як же високо цінять національну гідність люди, які не хочуть говорити мовою окупанта, хоч за це позбавляються побачення. Так поступають українські патріоти, близьких "яких уряд т. зв. Радянської України, за вказівками свого суверена з Москви" засудив таємно від народу і вислав для дальших розправ тюремникам московської імперії.

Ляпідарно стисло і математично точно в листі окреслено дві протиставні, непримиренні політичні сили: Росія - суверен, з її тюремниками, і "московська колонія" - Україна, "з її т. зв. урядом "Радянської України", що виконує роль суверена з Москви. Гнів і обурення викликає в українських в'язнів /а їх немало на просторах півночі/ те, що багатства України грабують московські шовіністи, а обмосковленням гальмується культурний розвиток української нації. З глибоким сарказмом, в'язні обурено запитують у листі до ОН: Чим кермувалася ця міжнародна організація, покликана захищати права людини, нагороджуючи проф. Недбайла /член т. зв. місії УРСР при ОН/ міжнародною премією миру "за ніби якісь заслуги в обороні прав людини"?

Нагороду в листі названо "святотатством і глумом" над мільйонами жертв московсько-комуністичного терору, "якого ще не бачило людство", і над тими, що мучаться нині в таборах, як і над "поневоленими націями в московській комуністичній імперії". Передаючи зміст листа, намагаємось зберегти стиль і політичні окреслення автора, бо стиль, кажуть, це сама людина. Люди його стилю узмістовлюють політичну думку нашої Батьківщини - України. Автор листа не просить ласки і помилування у "тюремників" імперії, навпаки - від імени засланих обвинувачує Москву за те, що вона - приборкуючи боротьбу української нації за свою правду, за свої права - виморила штучним голодом понад десять мільйонів українців. У його мужньому голосі чується прометеївський дух Лесі Українки: "Ти мене убити можеш, але жити /в неволі/ не примусиш" /цитую з пам'яті/.

А хіба ж не на прометеїзмі Лесі Українки, Т. Шевченка, І. Франка, в творчій праці когорти людей "Вісника", на чолі з Д. Донцовим, і в битвах ОУН-УПА з ворогом України - формувались ідейно-політичні засади і програма революційного націоналізму, "велику небезпеку якого /в російському тексті націоналізму/ на сучасному етапі" бачить "Правда" з 8.1.1971 р.? Цей запит стосується до тих, що в контактній політиці з вислужниками московської агентури через Київ, до тих, що гніздяться при місії УРСР в ОН і допомагають ворогам Україну катувати. Ставимо його /цей запит/ і поодиноким людям Визвольного Фронту, які, щоб "не робити реклямі ніякій націоналістичній групі", пишуть урядово, що націоналізм в Україні нині є "самогубним явищем". Не знати чого більше в останньому твердженні - наївності чи боязкості назвати нинішню боротьбу в Україні властивим їй іменем. Ідейно-політичний змаг нинішньої України, отой націоналізм - "велика небезпека", про яку

пише "Правда", оформлявся в битвах останніх десятиліть, до і після минулої війни, розвивався в політичних пошуках думки поколінь на духовості нації.

ж

"По старому височать на землі великі пам'ятники духа – собори обрамлені витягнутими вгору спорудами нового віку техніки", – пише Е. Сверстюк в розвідці "Собор у риштованні". Цим твердженням автор там, в Україні, відкидає і заперечує всі намагання Москви накинати нації поняття "нової історичної спільноти – великого советського народу", як твердить згадана "Правда", що – мовляв – закономірне в часи великого технічного поступу. Не нове це сучасне маячення про "великий советський" народ. Ідеологи часів царату марили про створення "великого російського народу", а нині мариться про створення "великого советського народу" через ліквідацію націй. Як в імперії часів царату, так і в ленінсько-сталінській – великодержавне марення намагаються оформляти навколо великорусского, як нині говориться російського, національного ядра – центру.

Насаджуючи "советський" /російський/ патріотизм поневоленням Москвою націям, ворог твердить, що нація поняття тимчасове, проминальне, як і виробничо-економічні відносини. Тому "звуження патріотизму /пишеться в "Правді"/ до національної ідеї – протирічить науці про суспільство і законам його розвитку". Воюючи з національною ідеєю, переслідуючи патріотизм в Україні, ворог протиставить українському патріотизмові патріотизм імперський, советський, т. зв. соціалістичного укладу життя. А в тому укладі, як учив В. Ленін, "інтереси національної гордості великоросів співпадають з соціалістичними інтересами русских пролетарів /і інших/" націй. Ті інші мають "злитись" із рускими, як мариться в програмі партії про ліквідацію націй.

Українські патріоти на московсько-большевицьке маячення про "злиття націй" відповідають, що національна ідея була, є і буде для українців актуальною і животворною. Новітня техніка нашого віку не послаблює її сили, а тільки обрамлює собори національного духу через національну ідею. Бо й сама техніка створена у вияві творчого національного генія. Давню християнську засаду "плоть нічтоже, дух животворить" патріоти української землі, своєї Батьківщини, беруть за підвалини ідейно-політичної боротьби проти брежньовських "інтернаціональних принципів" імперського соціалізму.

"Твій Київ – України Партенон,
Його Печерська Лавра – величава,
Поміж світил – тисячолітніх грон
Тут піднялась твоя свята держава".

– Читаємо в Любові Забашти. Протиставляючи духовість християнського Києва, де

"Прапрадіди твої і прабатьки
Своїх дітей хрестили у Славуті" –

московській духовості, яку здавна п'янить марення про підбій чужих територій, автор твердить, що дух нації – "вольниця українського народу, історія його гулких сторіч" – не може канути у воду. Не задушать його і в московських лапах большевицького великодержавного соціалізму.

Шість років тому І. Дзюба в доповіді, виголошеній у Київському літературному клубі в річницю смерті молодого поета Василя Симоненка, заявив:

"Ніяка не таємниця, що В. Симоненко – перш за все поет національної ідеї. Ця ідея складала домінанту його поезій". І, звертаючись до тих, які від тієї ідеї відступають, пояснив: "Правда, Л. М. Новиченко, який ось тут у президії сидить, запевняє, що поняття "національна ідея", "національна свідомість" зараз не правомірні й незаконні, несучасні й не марксистські. Я б порадив йому сказати про це китайським комуністам, або італійським, або англійським, чи польським, або, зрештою, російським комуністам. Або хай скаже це Карлу Марксу, в нього про всі ці національні справи, національні почуття, національний сором є такі речі, що як їх

процитувати зараз і не попередити чиї це слова, то багатьох треба буде відливати водою. Очевидно, національна ідея є і буде, сьогодні вона для нас актуальна"...

Кого ж тоді відливати водою? А тих людей малоросійської породи, які відступили від неї і стали слугами московського великодержав'я. Захопившись імперськими парадоксами, вони не помічають ярма на ший нації і, як ті поросята, що добре знаються на законах історії, добросовісно смокчуть політичну мудрість з імперського корита соціалізму. В. Симоненко їм кидає:

"Тремтіть убивці. Думайте лакузи,
Життя не наліза на ваш копил".

А В. Мороз називає класичним шахрайством проголошення духового багатства нації "непотрібним пережитком". Українських людей, що в те шахрайство вірять, він називає: "бездумними іванами, що забули заповідь Бога-Отця". Батожаючи словом збайдужілих до боротьби, В. Мороз говорить у "Хроніці спротиву" про підступні методи ворога в боротьбі з українським націоналізмом.

Кагебіста Любчика засудили, ніби за націоналізм, на 10 років. А через півроку його призначено доцентом Львівського Художнього Інституту, щоб з його допомогою боротись з петлюрівщиною і бандерівщиною. "Нарешті, - говорить автор нам ясно - українське мистецтво нищать українські націоналісти". Це так нагадує підступні методи Москви у боротьбі з УПА. Проте, в "націоналізми любчиків", тих, що палили музеї за Сталіна і тих, що спалили тепер книги в Успенській церкві, ніхто не вірить. В "Хроніці спротиву" змальовано, як космачани боронять історичні пам'ятки, свої звичаї, традиції, як своє святе. Їхню стійкість і витривалість В. Мороз порівнює до "людей з високою освітою, які все знають, але нічого не мають - нічого святого". Космачане інші.

Багато з них були на засланні, але вернулись гуцулами, не стали безликими людьми. "Пройшовши всі дев'ять кругів пекла, космачанин не став люмпеном без традицій". І нині багато з них змушені шукати праці далеко від рідних околиць, але вертаються вони такими, як і були завжди, зберігають своє я. "Цих людей, твердить В. Мороз, не розкладуть матеріалізмом". Одним штрихом у "Хроніці спротиву" подано економіку колоніальної України: "Космацькі вишивальниці зуживають більше зусиль на пошук ниток, ніж на вишивання". Як в краплі води зберігаються всі властивості водного басейну, як у спротиві космачан автор подав нам спротив нації, відважні сили якої борються за утвердження національної правди в Українській Суверенній Державі.

Боротьба ведеться за повноту суверенного державного, культурного і духового життя в усіх виявах національного духа-генія національного. За повноту і суверенність творчого внеску здобутків нації, всіх творчих її виявів у світову скарбницю. За суверенне право нації акумулювати благородні ідеї і надбання людського генія інших націй. Перетоплювати їх в духовому горні національного клімату і збагаченими повертати до світової скарбниці миру і народоправства. Глибоколюдяний зміст і універсальний характер має нинішня визвольна боротьба українського народу.

В змагу і боротьбі двох історично протиставлених, засадничо непримирених, духово різних світів - московського і українського - невгнутим силам національної ідеї - націоналізму - доводиться переборювати тупу інертність людей, які воліють пристосовуватись. Їхній філософії мудруючого раба, який удає, що не помічає колоніальних ланцюгів на Україні, українські патріоти протиставляють активний спротив і боротьбу з ним. Преважне те, що в ідейно-політичних заложеннях українських патріотів там, в Україні, - є дуже багато подібного до позицій IV-го Великого Збору Організації Українських Націоналістів.

"Героїчне діяннє, як твердять там, є мудрістю життя".

17.2.1971 р.

Ф. Вільний

=====

ДО ПРОБЛЕМАТИКИ ВИШКОЛІВ

Коли мова про проблему вишколів кадрів, треба брати до уваги:

1/ вік кадрів і вже кількакратне повторення вишколів з тією самою проблематикою і з тією самою технічно-організаційною системою, включно з іспитами;

2/ необхідність диференціації вишколів, узявши до уваги:
а/ старших членів, нових і молодих членів; б/ інтелігенцію, студентів, молоду інтелігенцію.

До справи вишколів старших членів

Із старшими членами, які вже не раз проходили вишколи, треба провадити вишкіл емпіричного типу, себто вишкіл індуктивною метою. А це означає - постійне ідейно-політичне озброєння члена в дії і для дії, на тлі дії. Конкретно, це аналіза різного типу крайових матеріалів, публіцистики, навіть поезій, повістей, новель, есеїв /Мороз, Сверстюк, Шевчук, Дзюба, Скляренко і т. д./ в аспекті нашої ідеології; зокрема аналіза постанов IV ВЗ ОУН, незмінних принципів наших ідеологічних позицій, їх виправданість якраз у конфронтації з ідейно-політичними процесами, які проходять в Україні, напр., з культом нації, слави, могили і т. п., як ось у Вінграновського, Шевчука, Костенка, Скляренка, у листах-заявах Караванського, Юрка Шухевича і т. д. Аналіза фактів нелюдських засудів членів ОУН, яких засуджують на багато років тюрми, значно гостріше ніж інтелектуальних працівників, що не пов'язані з ОУН.

Такий вишкіл не є дедуктивним викладом доктрини, що його старший віком член не завжди може сприйняти; зрештою, подібні вишколи вже відбувалися. Старшим членам уже не підходить виключно теоретично-доктринерський вишкіл, але вони дуже легко засвоять або відсвіжать старі правди, поглиблюють їх, коли побачать, що ідея нації, напр., у формуловці Дзюби в його доповіді з нагоди річниці Симоненка, як принцип життя, тотожна з такою ж правдою, що її проповідуємо ми.

Прагнення пізнати нове не може завмерти і в дорослої чи старшої людини, бо воно є одночасно джерелом нового життя і нової сили. Звідси виникає потреба вишколу і самовишколу також і старшого активу. Найкращим вишколом і вихованням є тверді основи під самовишкіл і самовиховання. Не зважаючи на систему вишколу, мусимо завжди пам'ятати, що поступ у кожному відношенні досягають тільки ті, що мають відвагу залишити старі втерті стежки. Не є мужем той, хто там, де можна досягнути велике - задовольняється малим. Той, хто хоче натхнути інших, мусить сам горіти ідеєю, боротьбою за її здійснення, а не задовольнятися псевдореволюційними фразами. Коли зміст буде опанований, то прийде і відповідне, ясне його окреслення.

Пам'ятаймо те, що вічне, незмінне, проте не йдім старими втертими стежками! Дзюба, напр., сказав ту саму правду про націю, що й Донцов, але оформив її інакше, і Донцов визнав його формуловку по суті правильною. Постанови IV ВЗ ОУН фіксують незмінні правди, але трохи інакше, як I-ий чи II-ий ВЗ ОУН. Вишкіл матиме успіх тоді, коли в ньому буде конфронтація того, що ми сказали тут, із тим, що кажуть там, в Україні. З процесами дії і боротьби на рідних землях та з її теорією треба конфронтувати наші позиції, щоб побачити їхнє підтвердження. Читаючи, напр., "Собор у ристуванні" Ю. Сверстюка, Мороза "Хроніку опору" або "Репортаж із заповідника ім. Берії" побачимо, що наші позиції генерально - тотожні з тими, що є рушійними в ідейно-політичних процесах в Україні. Не тільки в інтелектуальних творців українців, а навіть в Амальрика знайдемо підтвердження деяких наших правд.

Найголовніше: оформити теперішній вишкіл так, щоб його система не була старою, втертою рутинною; це має бути конфронтація того самого по-новому, аналіза вічних правд у новому оформленні. А вічними й одночасно завжди новими ідеями є, напр., ідеї Соборів, культ могили, Київ проти Москви, Св. Софія проти Кремля і т. п.

Звідти зроджується необхідність мати свої українські Патріярхати, а не змагатися тільки за дрібні обрядові відмінності. Сухе навчання старих формул чи кування напам'ять дефініції нації у старших віком членів /навіть і в молодих/ не матиме ефекту, якщо вони не побачать тотожності суті в нас тут і в Україні.

Вишкільники мусять позбутися самозакоханости, всезнайства, що їх не раз породжує прочитання кількох книжок про модерні... компютери і подібні досягнення технології нашої епохи. Вічне в площині духу залишається незмінним. Уважаємо, що найуспішнішою методою глибинного вишколу - це вибір найосновніших нових творів з України, БУП, постанови IV ВЗ ОУН, витяги найкращих статей із "Визвольного Шляху", "Шляху Перемоги", "Гомону України", "Вісника ООЧСУ", твори Донцова, типу "Від містики до політики", "Підстави нашої політики", "Московська отрута", твори Степана Бандери. Власне такі матеріяли треба покласти в основу практичного вишколу.

Хай наш актив простудіює матеріяли в БУП, твори з України, порівняє їх із нашими творами тут, що буде значно корисніше й цікавіше для нього, ніж вишкіл за старою, часто повторюваною системою. Український націоналізм розвивається, з'являються нові твори, родяться нові автори, щоб вічне по-новому сказати, бо інакше взагалі не треба було б друкувати книжок.

Отже, в теперішньому вишколі треба брати до уваги те, що він відбувається в 1971 році з членами, які народились у різних роках, почавши від 1910-го до 1950-го року. Конкретне запитання: скільки членів прочитало твори: а/ Сверстюка, Караванського, Симоненка, Мороза, Забашти, Вінграновського і т. д.; б/ твори Степана Бандери, Д. Донцова, праці Я. Стецька, матеріяли БУП, постанови IV ВЗ ОУН, відповідні статті й праці у "Визвольному Шляху" на тему зовнішньої політики, ідеології, крайової документації, стратегії, програми, Патріярхатів тощо? Чи згадані матеріяли на сходинах членів були предметом обговорення? Хто порівнював тези про націю Дзюби з тими самими тезами в нашому оформленні? Не забуваймо, що промова І. Дзюби з'явилася вперше саме у "Визвольному Шляху", поки її передрукували інші! Скільки членів на сходинах проаналізувало рішення міжнародних конференцій, на яких ми беремо участь?! Скільки членів простудіювало й обговорило вимоги до активу з погляду моральної якості, що з'ясовані в статтях Б. Підмогильного в "Бюлетені Проводу" чи в елябораті О. Дніпрового про кадри /БУП/?!

Нарікання на "брак" вишкільного матеріялу безпідставні й невинуваті, їх насправді багато, треба тільки зібрати, усистематизувати й подавати кадрам по-новому, себто з відповідною інтерпретацією у конфронтації із крайовими і міжнародними процесами. Наприклад, узяти твори Мороза, витягнути з них усе, що найсуттєвіше про духовий первень, про київський комплекс, про антиросійський комплекс, про бій двох світів; або твори Донцова /"На старокіївський шлях" і т. п./, праці З. Карбовича /"Християнський Київ проти безбожницької Москви" і т. п./, аналізу крайової поетичної творчости в аспекті нашої ідеології в циклі статей у "В. Ш." і т. д. Так будемо мати готовий вишкільний матеріял, цікавіший, актуальніший вишкіл кадрів, ніж зформульовані в "старих міхах" старі правди, що своєю формою не захоплюють ані молодих, ані старших, як матеріял вишколу.

Вишкіл молодих членів.

Молоді тепер треба подавати наші правди та ідеї в актуальній формулюванні, пов'язувати їх із модерними проблемами термоядерної доби, з'ясувати наступ на душу молоді в університетах і давати такі відповіді, які для неї зрозумілі. Перед ними, як і перед усім людством, стоять небувалі досі проблеми термонуклеарної війни і доби, що є одночасно ідеологічною. В нас згадані проблеми розпрацював З. Карбович. Треба зазначити, що ця технологічна проблематика є також метафізичною і вона цікавить кожного - як старшого, так і молодшого. Проте інакше треба з'ясовувати її студентам, а інакше давньому членові, себто - аргументація мусить мати відповідний рівень. У "В. Ш." на цю тему є низка статей, їх треба лише зібрати! Дуже вартісні матеріяли є у випусках БУП. Особливо цікава й повчальна проблематика книги "30 червня 1941 р.",

в якій маємо багато актуальних й історичних проблем, що їх необхідно обговорювати.

Сьогоднішній світ опинився у періоді прискорених змін у різних ділянках: науки, техніки, господарства і т. д. Раціоналізація і автоматизація, а одночасно зрізничкований поділ праці. Різні зміни дуже часті й не раз наглі. Хто не має твердих етичних, філософських, релігійних засад, той не завжди знайде себе в тих наглих перемінах, не завжди спроможний негайно й доцільно на них реагувати. А духовна мобільність і активність необхідні. Немає і знання "на ціле життя", час навчання ніколи не кінчається.

Серед молодого покоління є багато особливо актуальних проблем, які викликають дискусії і зусилля. Ми повинні дати відповідь на усі світобурні питання, пов'язавши їх із нашими вічними й незмінними правдами. Предметом вишколу мають бути також контроверсійні теми зовнішньо-політичного характеру. Напр., "об'єднана Європа", "З'єдинені держави Європи", а чи Європа націй, зумовлені національними інтересами спілки-союзи, як ось Україна і середземноморський комплекс, Україна і Туркестан-Пакистан і т. п. Словом, різні можливі аспекти і варіанти нашої міжнародної концепції, яка не обмежується тільки європейським комплексом. На ці теми є статті у "Визвольному Шляху", "Віснику ООЧСУ" та інших наших виданнях.

Недавно ми видали дві збірки поезій з України: Стуса і Калинця. Наш актив знайде і в них матеріяли для вишколу. Порівняльна метода вишколу - протиставлення концепцій: Дзюба, Чорновіл, Сверстюк, Мороз та інші /навіть Амальрик/ проти - Захарова, "Демократичного Руху Росії, Прибалтики, України", що є єдиноне ділимським обманом. Зіставлення різних сучасних крайових документів - з матеріялами "ОУН-УПА-УГВР-АБН в документах", з Постановами ІV ВЗ ОУН, з головними творами Донцова, Бандери, під кутом: тотожність, подібність, відмінність! Чим живе тепер Україна: глибина думки, напр., Мороза перевищує стереотипні статті деяких знаних авторів у вільному світі. Сама "Хроніка опору" В. Мороза - твір високої якості для вишколу.

Ознайомлення і аналіза ідейно-політичних течій та акцій тутешнього довкілля, правильність чи обманливість їх, система нашої протидії і офенсивної дії - важливі елементи вишколу. Йде про ідейно-дійове озброєння, зокрема нашого молодого активу. Різні ідейно-політичні процеси у світі, їх засади й умовні правди, сконфронтовані з нашими правдами й принципами - їх і наша перспектива!

Світовий фронт проти Росії - його елементи, наші вартості і вклад у нього. Увесь комплекс стратегії революції, розпрацьований у нас різними авторами, на чолі зі Степаном Бандерою, головню у виданнях БУП-у, "Визвольному Шляху", "Шляху Перемоги" та інших.

Вишкіл студентства - нашого активу - має ще й особливі аспекти. В університетах домінують філософський матеріалізм, релятивізм вартостей, знецінення вічних правд, віри в Бога, в націю, знецінення героїзму, антихристиянська метафізика і т. п. Тут нам треба протиставити наші правди й це особливий рід вишколу, з іншого типу літературою. Одним із засобів такого вишколу є теперішні матеріяли з України, які показують, чим живе молода еліта України і її прагнення можна порівнювати з ідейним багажем деякої частини студентської молоді народів Заходу. Ця проблематика може не має такого особливого значення для старших віком членів, але для їхніх дітей - так! Батьки часто не спроможні інтелектуально озброїти своїх дітей для ідейного бою серед чужого ідеологічно противного їхнім дітям студентського підґрунтя на Заході. Це завдання наших вишколених студентів серед української студентської молоді, що повинна променювати на чуже довкілля. Вишкіл мусить проникати в ті наші студентські чи молоді інтелігенції кола, які потрібні нам для специфікованих завдань; а нам треба: а/ молодих технологічно вишколених кадрів у чужих школах, б/ піротехніків, в/ літунів, г/ знавців атомової зброї і енергії, г/ партизанського діла, д/ старшин у чужих арміях.

Нашим членам серед студентів /а через них іншим українцям та взагалі чужинцям, кого можна прихилити до нашої справи/ треба дати ідейне озброєння, наші правди, нашу віру, щоб їхнє знання можна в потребі спрямувати й перетворювати на необхідні для нашої визвольної боротьби чини. Акції мають особливе значення у вихованні та вишколі молодих кадрів, досвід минулого треба доцільно використати й тепер, хоч і в іншій ситуації. Але повторювання вишколу, не взявши до уваги віку, себто різниці між потребами і методами вишколу старших і молодих членів - не дасть нам бажаних наслідків. Такою заувагою не знецінюємо загального необхідного вишколу й самовишколу, а тільки підкреслюємо необхідність його зрізничування.

Іспити в молодих членів - так, але пристосовані, як і вишкіл, до вимог сучасної нашої багатогранної боротьби. Коли мова про старших віком членів, їхній вишкіл - це перш за все всебічне обговорювання і реферування проблем, щоб підносити рівень ідейно-політичного озброєння. До цього циклу належить і обговорювання відповідних вибраних книг, есеїв, статей, зокрема з крайового і міжнародного комплексу. Найближча тематика: постанови IV ВЗ ОУН, твори С. Бандери, В. Мороза, Сверстюка, З. Карбовича та інших.

В осередку вишколу мусять бути роля і завдання ОУН, визначені постановами IV ВЗ ОУН, плянами Проводу та статтями-коментарями в нашому "Бюлетені".

Треба також обговорювати ролю і проблеми АБН, ВАКЛ, АПАКЛ, ЕРС, аналізувати їх ухвали, декларації тощо, як актуальний матеріал для старших і молодих членів. Старший віком член мусить бути свідомий того, що він із вишколу і керованого самовишколу може передати як інтересне і важливе далі, що необхідне йому в безпосередній дії, де треба зустрітись з ворогом, з противниками, в конкретному пляні дії. Член мусить бути вишколений також для того, щоб міг інформувати й унапрямувати тих, що йдуть в Україну, чи тих, що відвідують своїх рідних тут; щоб з'ясувати їм нашу багатогранну дію, міжнародне становище, нашу визвольну концепцію, подати аргументи, чому Україна виграє, а Московщина програє майбутній удар. Член мусить знати писання крайових авторів, а зокрема твори Степана Бандери, наших еміграційних націоналістичних авторів, резолюції і деталі міжнародних конференцій, у яких перейшли наші політичні постанови, про наші масові протиросійські акції в різних країнах світу, про наші /українські/ і чужомовні видання, вміти пояснити їх призначення і вказати те, що найважливіше.

Член під час вишколу мусить набути переконання, чому всі згадані речі йому необхідні. Вишкіл допомагає членові розуміти значення нашої дії звідси в Україну! Він мусить бути свідомий того, що ми маємо не лише брати з України, а маємо теж і їй дати! Власне це дуже важливе. А те, що беремо, треба вміло використати тут для потреб воюючої нації!

Особливе значення мають вишколи кадрів спеціального призначення, про які тут із зрозумілих причин не можемо писати. Кожен із членів мусить знати розвиток нашої політичної концепції на світовому форумі, зростання ваги української справи, України як революційної проблеми світу. Мусить знати деталі смерті-убивств наших Провідників, про наших в'язнів, деталі наших акцій /напр., у Штокгольмі проти Хрущова і т. п./.

Церковні справи /комплекс Патріярхату чи Патріярхатів/ також мусять бути добре відомі нашому активові.

Пізнання ворога - це великої ваги справа, всебічна боротьба з ним, у тому теж ідейно-політична. Цей комплекс замало підкреслений у наших вишколах. Треба показати наш бій у світовому засягу проти Москви та усіх її спомогачів, реалізувати наш клич "Київ проти Москви!" у світовому розумінні. Внутрішньо-українські проблеми не виповняють змісту вишкোলів кадрів. ОУН не є партнером українських партій чи партійок, вона - організатор боротьби нації і силу ОУН міряється натугою боротьби проти ворога. КПСС-НТС з одного боку, ОУН з другого - це символи й організатори двох протиставлених сил, світу рабства і неволі /КПСС-НТС/, і світу правди, справедливості, волі й національної незалежності /ОУН/.

Немає потреби ще раз писати те, що в нас вже оформлене й готове. Опрацьовуючи програму вишколів, треба насамперед зробити перегляд вишкільних матеріалів у різних наших публікаціях, періодичних і неперіодичних, вибрати декілька важливих праць, есеїв і коментарів на різні теми, про які вже була мова, дещо передрукувати як необхідний матеріал для вишколу у "Вишкільних Зшитках" і доповняти актуальним матеріалом, якого там ще немає. Напр., "Хроніка опору" В. Мороза, що надрукована в "Визвольному Шляху" і "Гомоні України". Це матеріал для вишколу.

Маємо на увазі найбільш раціональну систему й методу вишколу та пристосовування його до потреб наших завдань і визвольних дій в Україні. Отже - це вишкіл кадрів різнорідного характеру, віку, інтелектуального рівня і відповідних призначень.

Ю. П.

=====

"ОУН ніколи не обмежувалася і тепер не може обмежуватися тільки до такої діяльності, якій сприяють обставини та інші чинники, навпаки - там, де треба, де цього вимагають інтереси Української Визвольної Революції вона рішучо протиставиться усім перешкодам і здійснює свої завдання навіть у час найбільшої декон'юнктури, ворожого терору й масових жертв. У нашім випадку умови для підготовки кадрів на еміграції набагато ліпші, ніж були і є на Рідних Землях. Зрештою, обставини за час нашої діяльності на еміграції можуть багато разів змінитися на гірші й кращі, але незмінними є наша мета і обов'язки супроти рідного народу. Годі ж людям відповідальним за розвиток і вислід сучасної української визвольної справи нехтувати основним чинником Української Визвольної Революції - кадрами. Відповідну нагоду тільки тоді використаємо, коли будемо приготовані...

Міжнародне положення, зростання революційних протикомуністичних настроїв за залізною заслоною, захитане внутрішнє становище в ССРСР, зокрема зріст революційного потенціалу в Україні - висувають необхідність вже тепер звернути особливу увагу на підготовку наших закордонних кадрів, які в загальному плані революційно-визвольної дії цілої ОУН мусять виконати їм призначені завдання. Це наказує нам перевірити нашу дійсну революційно-бойову готовість, висловлювану в багатьох фразях, і спроможність нашої дії не на побічних відтинках, а на головних фронтах Української Визвольної Революції. Не маємо права практикувати ненормальний і шкідливий для революційно-визвольної організації стан пасивного вицікування "нагоди" чи сприятливої кон'юнктури для активної підготовки закордонних кадрів. Така "нагода" може прийти зовсім несподівано, нами непередбачена, любого дня, але ми не будемо готові належно використати її. Зрештою, всі знаємо, що за брак належної підготовки кадрів революційно-визвольної організації до здійснювання завдань революційно-визвольного характеру, в час революційного чину треба дуже дорого платити кров'ю і життям найбільш ідейних і жертвних членів, а це обтяжує Шовіністичною особливостю відповідальністю. Якщо будемо ждати об'єктивних даних для вирішення революційного духу в кадрах, то будемо обманювати себе та інших, бо такі "дані" самі не приходять, їх треба створити власним чином! Отже, добір кадрів і їх готування мусимо розпочати вже тепер під кутом ближчих і дальших завдань Організації та потреб Української Визвольної Революції

/О. Дніпровий: Готування і участь закордонних кадрів ОУН у Визвольній Революції, "Вишкільні матеріали", кн. 1/

=====

ПРО ІНФОРМАЦІЮ ТА ІДЕЙНЕ ОЗБРОЄННЯ

/II/

Засоби здійснювання наших пропагандивних завдань у відношенні до Батьківщини різні і слід обговорити їх окремо в колі тих, які цією ділянкою нашої боротьби займаються. Проте, слід сказати, що найбільш реальним і успішним засобом в наш час є радіостанції. Маємо одну до диспозиції, а варто було б подумати про інші, ближче до України. Варто перевірити можливості в Туреччині чи в Греції, де тепер при владі виразно антибольшевицькі уряди. Який режим має країна, що хоче підтримати наші визвольні змагання, для нас не повинно мати значення. Про Іспанію кажуть, що вона має тоталітарний режим. Це її справа. Але завдяки їй ми говоримо до наших братів, до наших підпільників і революціонерів. Натомість через "Голос Америки", радіостанцію найдемократичніших США, нам не вільно сказати й слова про те, що ми боремося з московським імперіалізмом за нашу державу і самостійність. Тому ті моменти в доборі наших союзників на чужині повинні відпасти. Варто теж подумати про радіостанції в Японії чи взагалі десь на Далекому Сході. Очевидно, це питання коштів, але їх можна звести до мінімуму, якщо буде належна технічна організація праці. Цілком реально надавати радіопрограму в Істамбулі чи Токіо, що може одна людина, якщо отримуватиме готові матеріали на магнетофонній стрічці. Це - технічні питання, що їх можна й треба обговорити.

Крім періодиків, що їх трудно видавати, можемо підготувати двосторінкові тексти на летючках, займаючи в них становище з революційно-націоналістичної точки зору до різних проявів нашого життя та боротьби на чужині й еміграції. Ці летючки можна слати як листи двічі й частіше на місяць на масово вибірані адреси в Україну. Мета цих летючок, які напевно прорвуться до широкого загалу громадянства, буде подвійною: позитивною - ширенням наших ідей і метод боротьби шляхом подання прикладів, що ними будуть описувані чи коментовані події, а друга негативною - диверсійною, яка матиме за мету деморалізувати яничарів, апаратчиків та вислужників ворога. Зайво казати, що ці летючки були б могутнім засобом моральної підтримки для нашого народу.

У нашій пропаганді слід пам'ятати, що до боротьби за державу треба мобілізувати увесь народ. Отже, вона мусить бути ведена так, щоб залишала можливість для навернення і включення до національної праці сучасних технократів, що творять технічно-фаховий апарат в Україні. Натомість кати українського народу не можуть мати сумніву, що їх чекає за теперішню колаборацію з ворогом кара смерті. Надії на вибачення, поворот на добрий шлях, треба залишати інтелектуалам в різних ділянках. Ідеться також про військовиків. Можливо, що є в советській армії генерали, які стануть по боці революції. Але при тому треба пам'ятати, що ідеалом для нас є не навернений із советської армії генерал, а Чупринка і Грицай. Про це мусять знати і ті, навернені.

Працюючи в ділянці пропаганди, не сміємо ні на момент забувати, що українська національна революція - це боротьба цілого українського народу проти цілого дикого і безпощадного російського народу. Ценависть українського народу до катів слід підтримувати всіма засобами, хоч слід брати при цьому до уваги тактичні конечності. Ми не можемо, наприклад, казати, що найкраще було б в Україні вирізати всіх москалів, але треба натоїсть казати, що всі вони - це вислужники тих, що переводять над нашим народом геноцид. В цьому аспекті ще раз вказуємо на небезпеку, яку може створити для формування наставлення супроти москалів інформація про "ліберальні процеси" в СРСР, які відбуваються серед російської інтелігенції. Нехай собі вже ті процеси проходять, вони послаблюють тюрму народів, а нам треба виховувати тип українця, який знає, що тільки мертвий ворог є добрий. Ніяка, зокрема наша національна революція не знає лагідних середин, вона могутня своїми екстремами. Якщо хочемо успішного скріплення української національної революції, то не сміємо боятися подавати українському народові правд та їх антитез.

Черговим нашим завданням мусить бути акція для демаскування та організування протидії перемішуванню народів з СРСР, зокрема виселюванню українців з батьківщини. Коли б нам удалося наснажити український народ ідеями такого спротиву тій переселенчій акції, що прийшло б до кривавих зударів, то ці зудари з ворогом принесли б тільки добрі наслідки, як принесли їх буцімто "безнадійні повстання" в концтаборах Воркути, Мордовії та інших.

Наша пропаганда мусить постійно і без прислон говорити про вищість українського народу над московським, бо це не тільки відповідає історичній правді, а й рівночасно убиває комплекс меншовартости, що його ворог зацеплює широким колом нашого народу.

Пропаганда мусить іти по різних ділянках. Не тільки по ідейно-політичній. Слід представляти соціальну проблему і те, як ми бачимо її розв'язку. Українському робітництву треба дати ідеал соціальної справедливости, української справедливости, а не копійованої за кордоном. Відомо, що так звані "не комуністичні" синдикати у вільному світі співпрацюють з комуністичними, бо так їм буцімто наказує "соціальний інтерес". Такого "ідеалу" українському робітництву ми давати не сміємо. Український робітник мусить бути свідомий, що він і його діти в Донбасі чи в Кривому Розі будуть панами не тільки в матеріальному, а й у духовому значенні, якщо українське робітництво прожене московських зайд і в українській державі стане вільним.

Візію духової свободи, почуття власної вартости треба представляти теж українській інтелігенції, що її тероризує і експлуатує Москва.

У нашій визвольній програмі, в пропаганді, призначеній для України, мусимо сказати те, що справді бажаємо, а саме, щоб в перемозі української національної революції знайде для себе кожний український патріот. Що не може бути дискримінації для чесних українців, які хочуть працювати для Батьківщини і які супроти неї не поповнили ніякого злочину. Тільки злочинцям, зрадникам і свідомим ворогам не буде пощади і помилування. Це теж всі мусять добре знати.

Пропагандивна акція у відношенні до советської армії мусить бути теж активною. Українець, вояк чи старшина советської армії, мусить знати, чому він служить у Владивостоці чи під китайським кордоном, а не в Україні, чому він далеко від своїх рідних і чому в Києві, Львові, Одесі ходять по вулицях вояки-москалі! Наша пропаганда мусить знайти шлях до бійців советської армії, як знаходила її в роках війни.

Окрему увагу в нашій пропаганді слід звернути на представлення типу українського націоналіста-революціонера. Людини, яка не є літеплюю і яка не заражена релятивізмом. Людини, яка, сповнена палаючою вірою в перемогу революції, а не "вірою" в... об'єднання партій, що є ідеалом опортуністів. ОУН мусить і в пропаганді стати тим, чим була, коли її велич творили Біласи і Данилишини, чим вона є сьогодні в Україні, коли ми тут не знаємо імен Героїв, але знаємо, що вони існують борються і гинуть.

Боротьба з релятивізмом в рядах нашої революційно-націоналістичної організації не є боротьбою задля боротьби і боротьбою "особистою". Це - змаг за чистоту наших позицій, які мусимо зберегти, щоб не змарнувати кров'ю здобутого доробку наших попередників Героїв. Ідеологію ОУН треба визнавати в цілості, безумовно, не декларативно, а всім своїм серцем, усіма почуваннями. Для тих, що відчують інакше, що губляться в пошуках "модернізування" нашої Організації, місце в просвітянських і патріотичних товариствах. Туди їх пішлим, а не послаблюймо рядів революції такими відцвілими "революціонерами". І в цьому велике завдання нашої пропаганди, що поширюватиме ідеологічні позиції ОУН.

На еміграційному відтинку наша інформація і пропаганда має теж великі завдання. Українська маса на чужині повинна бути незмінним твердим запіллям для воючої України. Запіллям політичним, моральним та фінансово-матеріальним, а в деякому відношенні і кадровим. Щоб так сталося, вона мусить далі орієнтуватися на визвольо-революційний рух, на нашу революційну ОУН. Нині цей стан

не представляється найкраще. Підмінкою орієнтації на визвольну боротьбу України стає міжпартійне об'єднання. Сідання за спільний стіл з тими, які заперечують доцільність національної революції, у нас щораз частіше стає явищем, яке, мовляв, мусить бути як "жертва" для спільної справи об'єднання.

Питання єдності не з'явилося сьогодні. Не постало, наприклад, тоді, коли обговорювано СКВУ. Консолідацією, об'єднанням нас, націоналістів-революціонерів, шантажували спортуністи вже 30 і 40 років тому, коли почав діяти націоналістичний рух в нових формах. Нас лякали, що ми "розбиваємо єдність", що ми хочемо "блискучого відокремлення".

Як ми, українські націоналісти, розуміємо об'єднання, сказано давно. Ми не проти спільних протимосковських чи інших противорожих акцій. Але мусимо пам'ятати, що тільки об'єднання безкомпромісових борців з ворогом здорове і природне. Всі інші об'єднання, в які ми вманевровуємося, скоріше чи пізніше помстяться не тільки на нас, а й на справі революції, якій служимо.

Допомагаючи применшенню міжпартійної боротьби на чужині, ми не можемо змагати до такої консолідації, яка вимагає "для святого спокою" резигнації з наших ідеологічних принципів. Тому наша інформація і пропаганда не може не виступати і не може не вести завзятої боротьби з усім, що кидає колоди на шляху скріплення визвольних сил нашої еміграції. Не є нашою метою шукати "згоди з усіма" і "за всяку ціну", але згоди і поєднання з усіма, що хочуть іти разом в боротьбі проти ворога. На чужині наша інформація, а пропаганда зокрема, має велике завдання в боротьбі проти денационалізації, яка завдає страшної національної шкоди цілій спільноті.

ОУН завжди була непопулярною серед політичних партій, але завжди підтримував її український народ. Про це мусимо пам'ятати теж у нашій інформативній і пропагандивній акції, маючи на увазі при тому, що причиною популярності ОУН була її повна відданість ідеалам національної революції, а не ідеалам якогось міжнародного об'єднання, що дуже гарно зверху виглядає.

Окрема роль в нашій інформації і пропаганді на чужині належить нашій пресі та іншим засобам комунікації.

Наш офіціоз мусить бути органом націоналістично-революційної думки, а не тільки - нехай і добре - технічно чи фахово редагованою газетою. Читач мусить знати, що він читає орган тих, які ведуть протибольшевицьку і протимосковську національну революцію. Тому в нашій газеті слід постійно підкреслювати та розбудовувати тематику, що стосується цього питання. Це справа не тільки "термінології", а й суті, чи ми будемо говорити про "советський шовінізм" чи про шовінізм московський! Кандиба, Чорновіл, Масютко і інші з таборів смерті пишуть, про російських шовіністів, а ми на еміграції позичили собі від політиків із Державного департаменту термін "советських шовіністів". Про те, що націоналізм є окресленням позитивним для нас, націоналістів, немає сумніву. Непорозуміння викликає, коли говориться про "російський націоналізм" в Україні. Це не російський націоналізм, а зоологічний шовінізм і імперіялізм. Україна є ворогом "число один" для Москви, і за це кладе вона гетакомби жертв, а ми пишемо, що ворогом число один для Москви є Ізраїль.

Про національну революцію України говоримо, але часто не називаємо її на ім'я, бо це слово нам уже "демократи" споганили. Національні революції інших народів приймаємо як вияви "фашизму" чи нацизму, бо так наказує думати ворожа пропаганда. А в найкращому разі про ті національні революції не пишемо взагалі. Для прикладу можна сказати про Грецію. Сумно, що борців з комунізмом в Греції ми так само скваліфікували, як ворожі нам сили. Очевидно, ми не знаємо, що буде з нинішньою керівною групою в Греції, але знаємо, що вона врятувала Грецію від комуністичних банд. Ті "фашисти" амнестували понад 300 в'язнів, але був крик, що це - надто мало. Натомість Москва не звільнила ні одного українського політ'язня, а проте в "демократичному світі" повна мовчанка. Подібно із ситуацією в Іспанії, де помилувано від кари смерті баскійських борців за відокремлення. А скільки "українських сепаратистів" помилювала від розстрілу Москва?

Наша преса - засіб політичної думки, згідно з ментальністю націоналістів-революціонерів. Добір матеріалів у наших газетах, їх розміщення, черговість тематики /крайові, організаційні, загальна українська політика/, повинні йти перед другочерговими інформаціями про чужі країни. У читачів слід різними способами скріплювати самостійницький спосіб думання і впоювати в них віру у власні сили українського народу й українського визвольного руху. В такому аспекті мусять бути писані та коментовані статті на міжнародні теми. Міжнародну політику слід завжди коментувати в аспекті користей чи шкоди, яку вона приносить визвольній справі. Це повинно бути принципом, і не можна промовчувати чи допасовуватися до загального хору світової преси, яка хвалить некорисні з нашої точки зору події /як, наприклад, спроби коєкзистенції Церкви з більшовиками/. Треба мати відвагу займатися до таких проявів наше становище, бо не проти Церкви виступаємо, а проти шкідливих кроків зопортунізованих церковних політиків.

В нашій пресі слід видвигати, коментувати та подавати за приклад акції всеукраїнського характеру Визвольного Фронту, бо ми віримо, що вони такий характер мають. Натомість слід вистерігатися морального натиску різних партій, що часто змушують нас до мовчанки, загрожуючи публічною opinio. Публічну opinio маємо творити ми, нашими діями, а не навпаки - випрошувати у неї прихильність і признання.

Варто звернути увагу на факт, що партійні часописи в цьому випадку скрупулів не мають і, без сумніву корисні з загальноукраїнської точки зору, наші акції або взагалі промовчують, або їх применшують чи просто висмівають. Наша преса морально стоїть вище, бо інформує про акції інших партій, але в тому напрямі не повинна йти так далеко, щоб не наша ініціатива знаходила в ній перше місце, а наша - дальші місця...

Читачі, наші симпатичні, навіть противники мусять бачити і визнавати, що наш офіціоз і взагалі наша преса - це преса принципова і з твердим хребтом.

Для мобілізації громадськості на чужині довкола ідеалу національної революції маємо багато можливостей. Назвемо їх лише кілька: використання менших радіостанцій, що в Канаді і США є під нашими впливами; узгодження ідейної лінії і тактики в нашій пресі; випуск грамофонних платівок з потрібним нам змістом, між іншим, з віршами поетів, що їх вислано в московські тюрми і концтабори, або що їх ми одержали з України. Випуск платівок з революційними піснями, з промовою Степана Бандери, випуск нот для співу і музики тощо.

Підсумовуючи написане, скажемо: інформативну і пропагандивну акцію в діяльності ОУН на чужині не можемо ні легковажити, ні залишати на задньому пляні. Вона мусить йти рівнобіжно з політичними та революційними діями нашої Організації і ті дії скріплювати, політично капіталізувати, ними захоплювати нашу громадськість.

Тарас

=====

9. В нашу епоху ще раз підтверджується особлива історична роль української нації і держави, визначена національною спадщиною християнської віри і культури та геополітичним становищем України, як передового сторожа на Сході Європи. Велике завдання всіх поколінь української нації: боронити лицарсько-християнську Україну від московського геноцидного месіянства і загарбництва.

/З постанов IV ВЗ ОУН/

=====

МОСКОВСЬКО-МАРКСИСТСЬКИЙ НАСТУП
НА ІДЕЙНІ ОСНОВИ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ

/II/

Тепер докладніше про самий характер цих диверсійних концептів.

Не будемо тут розглядати тих більш стислих концептів специфічно марксистського походження, які свого часу знайшли собі місце на сторінках української націоналістичної публіцистики /наприклад, зфальшований концепт "безкласового суспільства" і т. п./. Про це ширше іншим разом. Тепер зупинимось на тих концепційних категоріях, які, можливо, краще маскують своє дійсне марксистське обличчя перед зовнішнім оком, але які особливо небезпечні для української націоналістичної ідеології як цілості.

Не зважаючи на свою нищівну природу в відношенні до української націоналістичної ідеології, ці ширші концепційні категорії марксо-московського походження можуть просякати погляди українського націоналіста-революціонера майже цілком для нього непомітно тому, що надто відкрито й гостро не атакують українського націоналізму й української визвольної боротьби. Навпаки: виступають вони то тут, то там, дуже часто у вільній українській публіцистиці, старанно обмотавшись серпанком приятельсько-дорадчого тону, немов дійсно турбуючись за інтереси українського народу. Ці підривні марксо-московські концепційні категорії мають на меті скеровувати думку українського націоналіста-революціонера так, щоб йому здавалось, що це він сам, ніби на основі власного розумування, приходить до висновку про безвиглядність української визвольної боротьби, про неможливість чисто національної революції; до потреби таврувати основні засади нескоруптованого, ідеалістичного націоналізму.

Деколи ці підривні концепційні категорії можуть для замилення очей навіть послуговуватись формами досить "гострої" /в суті речі, поверховної і голословної/ критики того чи іншого марксо-московського вожака, існуючого в СРСР режиму або взагалі "марксизму" як загального терміну. Тому, що основною метою того марксо-московського протиідейного концепційного наступу не є робити з українського націоналіста "правовірного" прихильника марксизму, втягати його в ґроно упривілейованої панівної марксо-московської кліки. Для цього із засади Москва типовому українцеві не довіряє. Це місце зарезервоване для кого іншого.

Основна мета марксо-московського концепційного наступу - внести в погляди українського націоналіста сумніви і захитати його довір'я у власні сили; звести його здоровий ідеалістичний світогляд на манівці; спаралізувати його всебічну ужиточність для української визвольної боротьби. Основна мета цього концепційного наступу не так навертати українського націоналіста на марксизм, як звертати його з правильного шляху націоналістичної ідеології і визвольно-революційної боротьби.

У просуванні своїх підривних концептів Москва не дбає про те, що український націоналіст може почути ще дещо більше про дійсну злосливу суть марксо-московської системи; але дбає про те, щоб в першу чергу зацепити українському націоналістові концепції, які хоч би посередньо заперечували актуальність протимосковської визвольної боротьби та необхідну потребу власного революційного зриву.

Це все, що в першу чергу хоче Москва від українського націоналіста, і про це варто пам'ятати в майбутньому, щоб краще зрозуміти дійсний характер підривних марксо-московських концепцій.

Детальніше ці підривні концепції, які Москва намагається просувати в погляди українського націоналіста, пробігають трьома головнішими напрямками:

1. Спотворювання поняття дійсної істоти нації. Зображуючи націю не як самобутнє органічно-духове явище, а як несуттєвий,

випадковий /властиво "реакційний"/ витвір економічно-класових обставин, який у "сучасному" індустріялізованому світі є навіть явищем шкідливим. Підсуваючи таким чином думку про непотрібність нової національної незалежності, вони "вказують" на "несуттєвість" питання незалежної Української держави та взагалі на "неактуальність" національно-визвольної революції.

2. Спотворювання поняття дійсної істоти духових сил нації. Формуючи розуміння "духовости" як поверховного, легко змінливого явища, повністю залежного від короткотривалих зовнішніх обставин, щоб тим самим знищити в українського націоналіста-революціонера віру в абсолютні духові сили власного народу, як основної бази для зриву української національної революції. Підсувають думку, щоб таку базу шукати поміж іншими, цілком неістотними або цілком ворожими українській націоналістичній ідеології елементами.

3. Концепційне затирання в українського націоналіста ясної мети революційного чину: витискати чітке поняття ексклюзивності національної революції затьмаренням поняттям кількох рівнорядних, але взаємосуперечних об'єктів революційної боротьби. Випирати великі ідеї української революції, які мають за мету добро цілої української нації, демагогічними "ідейками"-кличами, розрахованими на егоїстичного сентименту окремих одиниць чи соціальних "клас". Взагалі заступити велику ідею української нації на прапорі української революційної боротьби несуттєвими і поверховними дрібницями, щоб перевести таким чином концепцію Української Національної Всенародної Революції із площини дійсного, героїчного ідеалізму в площину збуденілого, вузькогрупового й егоїстичного авантюриництва.

Почнім від першої категорії марксо-московських диверсійних концепцій:

Спотворювання поняття дійсної істоти нації. Щоб краще зрозуміти нищівну суть цих концепцій, розглянемо насамперед питання істоти нації з точки зору властивих позицій українського революційного націоналізму, пам'ятаючи, що в своїй природі український революційний націоналізм є і мусить бути чисто ідеалістичним.

У властивій концепції українського революційного націоналізму істота нації виступає як основне і природне духово-органічне явище. Нація – це найбільш розвинений, але рівночасно й найбільш основний рід людської спільноти, що не є принагідним витвором історичних процесів чи перелетним явищем тієї чи іншої історичної доби. Навпаки: раз зродившись, нація це найбільш стабільне і самобутнє явище в суспільній структурі людства. Вона живе, вона діє, вона хоче... Не хтось її творить; не для чийсь користи потрібне її існування; не хтось може визначати її характер або формальне право її самобутності.

Нація не є атомістичним скупченням одиниць, об'єднаних збігом різних зовнішніх обставин, мимовільно пов'язаних однаковими прикметами, накидуваними чи безвільно прийнятими ззовні. Нація формується, росте і розвивається під впливом багато основнішої власної сили: під впливом власного національного духа. Цей дух є тією основною, життєдайною силою, яка генерує всі зовнішні прикмети національного життя зсередини. Дух нації надає притаманного характеру кожній ділянці в житті вільної нації: в культурі, релігії, мистецтві, законодавстві та в суспільному устрої. Духове життя нації безперервне, і його досвід сягає в непам'ятну глибину віків. Воно зв'язує собою в одну нерозривну цілість усі покоління нації: живі, мертві й ненароджені.

Взаємне відношення між нацією і окремими одиницями того чи іншого покоління даної нації аналогічне до відношення між окремими клітинами того самого організму і цілим організмом. Тільки живучи життям цілого організму, окремі клітини можуть розвиватися до повного притаманного їм потенціалу. Тільки як інтегральна частина цілого організму, вони можуть дійти до ступеня найвищої досконалості, видатності і самосвідомості.

Одиниця-клітина, яка живе тим самим життєвим ритмом і персякнута тією самою "духовою атмосферою", що й цілий організм

власної нації, живе більш повноцілним життям і видає з себе більше, як живучи відірваним животінням штучно-культивованої тканини. Бо тільки в однорідній з собою духовій атмосфері одиниця може стати духово вільною. А визволяючись, форми духових сил одиниці переходять із стадії більш пасивного самопізнання в стадію більш активного творчого самовияву.

Вільний ріст і розвиток цілої нації, а з нею й вільне духове життя одиниці, можливі тільки в необмежених формах вияву націо-нального духа, що в свою чергу є можливим тільки у власній, сутонаціональній державі. Отже, виходячи із органічно-націоналістичної концепції істоти нації відносно питання державности, самостійна ні від кого незалежна держава є необхідною, природною вимогою для кожної нації, а не тільки якимсь особливим привілеєм.

У хвилини поважної небезпеки для нації відношення між одиницею і цілим організмом нації можна порівняти з відношенням "білих тілець" людської кровоносної системи і цілим людським організмом. Коли чужі тільця-бацили вторгнуться в кровоносну систему і загрожують цілому людському організмові, певний рід найбільш активних білих тілець /неврофільних лейкоцитів/ спішить, перехоплює і викидає з кровоносної системи чужих бациль-напасників. Однак в цьому ж процесі лейкоцити, борючись бациль-напасників, невідмінно мусять гинути й самі. І все ж таки суттєвим у цілому процесі є оборона цілого організму, а не доля окремих клітин-лейкоцитів. Через акт самопожертви окремих клітин-лейкоцитів цілий людський організм врятовується. Він може далі справно функціонувати, жити і відроджувати нові генерації лейкоцитів.

Подібно й кращі одиниці нації. Під час життєвої небезпеки для цілого національного організму, на поклик свого національного духа, вони готові жертвувати своїм власним життям в активній боротьбі за добро і життя цілої нації. Дійсно: ніде, в цілій природі, серед здорових організмів не знайдемо прикладів, що суперечили б цій органічній концепції нації, де основним є добро цілого організму, а не окремих клітин. Немає прикладів, які підтверджували б звироднілу пацифістичну філософію, що особисті інтереси окремої національної клітини-одиниці, включно з її фізичним життям, повинні ставитись вище від добра і життя цілої нації.

Вийшовши із засад органічно-ідеалістичної концепції істоти нації, український націоналіст мусить прийти до переконання, що для того, щоб бути добрим сином чи дочкою української нації, не вистачає тільки називати себе "українцем", а треба органічно відчувати свою інтегральну нерозривність з усім єством української нації, жити її життям

Органічно-ідеалістична концепція істоти нації приводить українського націоналіста також до переконання, що одиниця, віддавши своє життя за життя нації, не переходить у стан повної власної негатиї, в стан цілковитого небуття. Крім безсмертної душі, певні елементи духа цієї одиниці впливають в цілість безсмертного духа нації, з якого беруть свою духову наснагу грядучі покоління нації. Віддавши власне життя за добро нації, дух цієї одиниці стає вже складовим елементом національного духа і національного буття. /Прикладом цього є духове спадщина таких українських національних героїв, як сл. п. Роман Шухевич та сл. п. Степан Бандера/.

Вийшовши з концепційних засад органічно-духової істоти нації, бачимо, що неустрашна й безкомпромісова боротьба на життя і смерть за волю своєї нації, підтримувана чинами найвищої особистої посвяти /основна характеристика української націоналістичної ідеології/, це не "абсурд" чи пуста забаганка, а найбільш природний, а рівночасно і найбільш шляхетний акт.

Які ж, натомість, концепції про істоту нації підсуває марксистська Москва?

Це в першу чергу концепції, що заперечують суттєвість істоти нації. Мовляв, нація це цілком підрядне, непотрібне і навіть шкідливе суспільне явище. Нація нібито цілком "випадковий і часово дуже пізній витвір виробничо-економічних відносин - витвір

капіталістичної системи" /вільна цитата за Марксом/. Нація - це тільки штучна атомістична "сукупність одиниць, об'єднана ззовні капіталістично-буржуазними силами, одною територією і одною мовою, для кращого економічного визиску" /вільна цитата за Леніном/. Отже, згідно з марксо-московськими концепціями, це тільки одна територія і спільна мова, що творить націю. Немає жодного спадкового духа нації. /Це саме, що вже починають твердити в українській еміграційній пресі і деякі "прогресивні націоналісти"/. "Спадкові прикмети людини можуть набуватися тільки під впливом економічно-виробничого досвіду" /вільна цитата за Марксом/.

Тому, що нація "характеристичний витвір капіталізму", в дорозі до "безкласового суспільства" або "ідеального" /треба розуміти "утопічного"/ комунізму, - коли нищиться одне /капіталізм/, треба знищити також і друге /націю/.

Марксо-московські концепції істоти нації намагаються знищити почуття національної свідомості одиниці з одного боку через заперечування органічного зв'язку поміж одиницею і її національно-історичним минулим, а з другого - накидаючи одиниці дурман "класової свідомості"; втовкмачуючи в голову одиниці "класову свідомість" безнастанним барабененням усіма можливими способами пропаганди і марксистської псевдодіалектики; намагаючись за всяку ціну розщепити в понятті одиниці одну й ту саму націю на дві окремі і безоглядно взаємоворожі сили: класу "визискуваних", "працюючих мас", "пролетаріату", "народних мас", "черні" й т. п. і класу "визискувачів", "капіталістичної буржуазії", "буржуазних націоналістів". Підтягаючи хитро під поняття "класи визискуваних" всі дисидентські сили, які могли б підтримувати деструктивні рухи всередині своєї власної нації /т. зв. революційні сили/, а під поняття "класи визискувачів" усі сили, які могли б підтримувати конструктивні рухи всередині власної нації /т. зв. реакційні сили, або на Заході "естаблішмент"/. Перверзійні концепції, які й мають провадити до перверзійної філософії: щоб одиниця бачила якраз у найбільш вартісних силах минулого і найбільш конструктивних силах сучасного власної нації - свого ворога, а "приятеля" і "доброчинця" навіть у своїм найлютішій іншонаціональним ворогові, щоб довести одиницю до звироднілого заперечування рачії власного національного буття. Стати перманентною п'ятою колоною ненажерливої марксо-московської мафії, уможливлючи їй легший доступ до рідних національних святинь.

Але не завжди марксо-московські концепції істоти нації такі очевидно антинаціональні. Головно, коли йде Москві про загарбання якоїсь чужої нації, серед якої дурман класової свідомості не може легко випихати національну свідомість. Коли органічне відчуття національної свідомості в наміченої московської жертви ще надто сильне, тоді Москва уживає необхідної тактики. /Особливість орієнтальної вдачі: замість чолової атаки на противника, підступний обхід із запілля/. В такому випадку Москва підсуває більш "поблажливі" концепції /тільки назверх, не в суті/, за якими "нація і націоналізм можуть бути важливою і першорядною силою в даній історичній добі". Хоч і може видаватися, що наголос у таких концепціях ставиться на "важливість національних сил", в дійсності наголошується, хоч назверх дуже обережно, часовість, доривочність цих сил "в даній історичній добі". Отже, по якомусь часі можна вже сказати більш відкрито і ясно: хоч нація і національні сили можуть відігравати досить важливу роль в суспільно-політичному житті в якомусь даному історичному періоді, це тільки часовий, не абсолютний феномен. На дальший протяг часу нація і національні сили таки мусять розплистися під натиском економічно-матеріальних сил, в ім'я інтернаціональних інтересів. У міжчасі, рівнобіжно з просуванням цих "поблажливіших" марксо-московських концепцій підносно істоти нації, Москва намагається обмотати кожен ділянку національного життя своєї жертви марксо-московським змістом. Коли одна московська рука дає, друга сторицею мусить забирати, - це ж правило. Отут і оце ленінсько-сталінське "крокування" назад і вперед /"крок назад, два кроки вперед", чи навпаки/. У боротьбі з національними силами, як "основною ідейною перешкодою на шляху вирощування марксистських кадрів" /Сталін/, оце сталінське формулювання марксо-московських метод

обхідного наступу на національні сили: "Елементи відступу на одному вітинку фронту можуть тільки полегшити підготовку на наступу на цілому фронті".

На основі таких підступних концепцій, спрепарованих марксистською Москвою супроти немосковських націй давньої московської імперії, спрепаровано й "Деклярацію про створення Союзу ССР". Ця декларація "запевняє" національну рівноправність, "добровільне" об'єднання різних національних республік в одну спільну державу, а також "кожночасний, самовільний" вихід будь-якої з цих "добровільно об'єднаних" республік із державної системи ССР, якщо тільки така республіка цього забажає.

Цей найбільш безличний обман, убраний у цинічні форми марксо-московського голослів'я, і служить основою улюбленого "аргументу" московської пропаганди: звалювати вину за московське загартання тієї чи іншої нації не на марксо-московську ненажерливість, але на саму таки жертву. Дескредитуючи при цьому цілу поневолену націю, як, наприклад, у відношенні до України: "Не винуйте Москву в тому, що немає постійної України. Москва тут нічого не винна. От імперія, як імперія, - як і кожна інша більша держава, Франція, Англія і т. п. Винен тут таки український народ, що не хоче добровільно, "по конституційному", відлучитись від старшобратської Москви. Бож конституційно Україна могла б усамотійнитись кожної хвилини, як цього тільки забажали б українські народні маси чи ті "українці" /треба читати: московські апаратчики й опричники/, що вже займають навіть найвищі керівні становища в цілому ССР. Але Україна цього не хоче. Хоче того тільки "групка націоналістичних сепаратистів".

Здається, що після всього довголітнього досвіду з цим "добровільним об'єднанням" із Москвою /що коштує Україні кілька-надцять мільйонів жертв/, не повинно знайтись ні одного дорослого українця, який був би настільки глупий, щоб міг поважно трактувати цей марксо-московський "аргумент".

А все ж таки знаходяться окремі еміграційні "політики з Божої ласки", які невагаються називати себе навіть "націоналістами" і повністю повторюють цей же аргумент московської пропаганди, може тільки в дещо зміненому порядку слів. /Див.: М. Сосновський "Хто винен?", "Свобода", чч. 168 і 169 за 1970 р.р./.

Богун

=====

1. Націонал-комунізм є великою загрозою для української національно-визвольної боротьби, бо суперечить українській духовості й виростає з ідеології, що її насаджує Москва в Україні. Отже практично - він є диверсією імперських сил в українському революційно-визвольному фронті; його метою є неутралізувати безкомпромісові позиції української та інших, поневолених в ССР, націй, що хочуть повністю усунути російське панування над ними в духовому, релігійному, культурному, соціальному, економічному і політично-державному відношенні, бо саме з допомогою комунізму російські імперіялісти вдержують свою імперію - тюрму народів.

2. Націонал-комунізм, що постає як наслідок відосередніх тенденцій у комуністичному таборі, не може бути розв'язкою питання державної незалежності поневолених народів, бо націонал-комуністи ідеологічно лишаються пов'язаними з центром комунізму - Москвою, яка під тиском поневолених нею народів робить хвиливі поступки, щоб зберегти свій контроль над імперією і її сателітами.

/ "Наше становище до націонал-комунізму",
з Постанов IV ВЗ ОУН/

=====

НАПРЯМНІ І ПЛАН ПРАЦІ ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНОГО СЕКТОРА

З Напрямних і плану праці зовнішньополітичного Сектора, як і з планів інших Секторів, вилучуємо все те, що має характер чисто внутрішніх інструкцій і не надається до публікації навіть у "Бюлетені".

I

Вихідні позиції:

Наша зовнішня політика і зовнішньополітична діяльність спирається на таких елементах:

а/ На найбільш прогресивній, себто справедливій ідеї нашої епохи: національний принцип організації світу проти імперіялістичного, національна держава проти імперії, національна суверенність і самобутність проти великопростірної концепції всякого кольору і варіанту, яка є і буде лише камуфляжем імперської конструкції даної імперіялістичної нації. Ця засада - після довгих років і зусиль - включена в хартію Світової Антикомуністичної Ліги /ВАКЛ/; вона /ця засада/ є основним елементом у програмі, схваленій на IV ВЗ ОУН і в статуті АБН.

б/ На факторах нашої сили, себто крайовій боротьбі, незнищенному революційному людському потенціалі нашої нації, як авангардної сили уярмлених народів у боротьбі проти московського імперіялізму і московської нації-поневолювача.

в/ На реалізованій в наявному житті концепції спільного фронту уярмлених в російській імперії націй, себто на підготові національно-визвольних революцій уярмлених націй, щоб зсередини, з політичною і евентуально технічною підтримкою вільного світу, розвалити російську імперію і знищити комуністичну систему.

г/ На зглибленні і покладенні в основу нашої боротьби духових, вічних вартостей людини і нації, віри в Бога і в незнищенність людської істоти, як істоти духової, що покладено теж в основу відродження молодого еліти України. Це дає їй силу видержати й успішно - не зважаючи на терор - вести боротьбу за визволення нації і людини через відновлення УССД.

г/ На творенні спільного фронту світоглядом співзвучних із нами політичних сил вільного світу, для яких наші ідеї стають їхніми, як єдина запорука забезпечення волі й розвитку всіх націй і народів.

д/ До факторів сили зараховуємо значною мірою дію нашої еміграції, еміграцій інших уярмлених націй та змобілізовані нами елементи вільних народів світу, які переконались у правильності нашої концепції визволення поневолених народів і забезпечення ще вільного світу від російських агресорів.

е/ Не ізоляція від зовнішнього світу, не замкнення у власному гетті, а експансія на чуже оточення, із свідомістю переможности і вищости наших ідей - ідеалу життя і концепції розв'язки світової ідейної, політичної, суспільної і навіть релігійної кризи; із свідомістю якості нашої моралі - афірмації героїчної концепції життя, що необхідна, як єдиний вихід і передумова політичної й мілітарної офензиви добра проти зла; тому, щоб іти на бій, найперше треба усвідомити собі значення того, що героїчне, вічне й неприминальне і не перецінювати матеріяльні й дочасні вартості.

є/ Незмінне ставлення української справи, як революційної проблеми світу, з погляду визначеної мети нашої боротьби: зруйнування російської імперії і комунізму, себто зрушення численних націй і сотень мільйонів людей та включення їх у нові форми життя, - через постання вільних національних держав суверенних націй на руїнах імперії чи імперій, що в свою чергу принесе

доосновні зміни політичної карти світу. Хоч це і є визначенням мети, проте, воно не цілком вистачальне. Гарантія здійснення нашої мети є у:

1. Божим Провидінням відродженій нашій нації, її молодій генерації з афірмацією вічних ідей духової України - Києва проти Москви, у людському непоборному потенціалі революційности української нації і її молоді зокрема.

2. Геополітичному становищі України, як ключової позиції в комплексі імперії, бо відсунення Московщини від Чорного моря означатиме її цілковите усунення з цього геополітичного простору, через який веде шлях в Середземне море та в інші теплі моря, з Індійським океаном включно. Відновлення самостійности кавказьких націй і Туркестану створить революційну констеляцію політичних сил того простору, що матиме вирішальне значення в укладі сил у світі взагалі. Наша концепція самостійности Сибіру, на який прагне мати вплив Японія, а й може Китай, дає нам шанси для нових політичних комбінацій. До речі - українці перші, ще в 1962 році, в Токіо висунули ідею повернення Сахаліну і Курільських островів Японії, а в 1970 р. теж внесли резолюцію, що була схвалена IV-ою Конференцією Світової Антикомуністичної Ліги - про необхідність повернення їх до японського материка. Це глобальне, а не ізольоване пов'язування української проблеми з інтересами окремих націй, що чинить справу визволення України живою й актуальною.

3. Також на економічному потенціалі України, її природних багатствах і гармонійному взаємодоповнюванні індустріальної і хліборобської країни, яка, - може після США, - є особливо виїмковою, з того погляду, країною світу.

4. А понад усе, у вірі нашого народу, а націоналістів-революціонерів зокрема, в післанництво української нації виконати їй Богом призначену місію - допомогти в перебудові світу на справедливих засадах, дотепер не респектованих.

II

Вузли конфліктів кількісно зростають, а ті, що вже існують, ще більше ускладнюються. Комплекс Середземного моря поволі опановують москалі. Їм уже вдалося вступити на Близький Схід, що є їхньою доменом, а звідси відкритий шлях в Індійський океан. Росія не тільки наступає на Середземне і Карібське моря, вона вже й на острові Сокотра /кол. британська колонія/ будує радіостанцію при вході в Червоне море. Аден стає російською базою; аналогічне діється і на Тихому океані, де Росія опановує бази, що їх залишає Великобританія. У Мікронезії існує така сама можливість. Московські бази "рибальських флотилій" є і на Канарських островах, а це ніщо інше, як бази для підводних човнів. Еспанія закономірно мусить увійти до НАТО, очевидно, якщо Захід схоче поставити серйозний спротив Москві. Чиле може стати другою Кубою, на території якої розбудовуються пристані для московських термоядерних підводних човнів. Договір Громика із Бонном відкриває Москві шлях у центр Європи. Коли ж Бонн скапітулював, то Громико із зарозумілістю почав відмовлятися від переговорів про можливість звороту кількох невеликих Курільських островів Японії. Щоб мати шах проти Китаю, Москва втягнула Японію до економічної розбудови Сибіру, а разом із тим шантажує і саму Японію, інвестиції якої може кожночасно "знаціоналізувати".

Повільний відступ США з Азії /Камбоджія, В'єтнам, Лаос/ може витворити порожнечу, яку виповнить Пекін своїми імперіялістичними прагненнями, здержуючись від експансії на північ і захід. Такі потягнення зменшать позицію агресії Москви проти Китаю, натомість можуть бути посилені московські затії проти США і Заходу взагалі. Японія свідомо того, що її експансія на південь замкнена /як це показала 2-га світова війна/, але шлях на Сибір - відкритий.

Близький Схід в'яжеться з Україною. Як би не було, агресія Москви на сучасному етапі незвичайно актуалізує українську справу в комплексі АБН. Це тим більше, що Росія веде війну наймодернішими методами в лоні кожної нації, в тому і в США. Її ідейна інфільтра-

ція і підризна акція часто у вигляді расових розрухів і студентських револът, її постійні заходи демобілізувати вільні народи, опановувати їхню інтелектуальну еліту, здобувати насильством вплив на політику урядів /напр., масові демонстрації проти визвольної війни у В'єтнамі і Камбоджі/, - це теж тло, на якому ми повинні розгорнути відповідну дію у вільному світі.

Навіть церковний відтинок - Ватикан, Світова Рада Церков і їх загравання з Москвою, упадок християнства первісного, героїчного, а замість нього пристосовування і гедонізм, що викликають прагнення "коекзистенції", "спокою", погодження з тиранами і безбожниками, - все це дає нам ширше поле для дії. Загрожені не тільки Західня Європа, Африка чи Азія, а також - мабуть, найбільше - США. І власне це дуже сприяє нашій зовнішньополітичній дії, як тло, якого не сміємо залишити невикористаним.

А тим часом внутрішнє становище в російській імперії все погіршується. Вона розхитана. Її сила тільки в духово-моральній слабості та відсутності ідейного наступу Заходу.

Національно-визвольні сили в імперії кріпшають. Марксо-ленінська ідеологія наочно капітулює, а визвольний націоналізм, патріотизм, християнізм і релігійність постійно зростають. Зокрема зростає почуття гідності людини, її духового суверенітету, починається відродження національних традицій, поширюється культ національних героїв, зростає бунт проти кривди і насильства, що є наслідком чужонаціонального панування; явний московський шовінізм уже давно відсунув набік блахман інтернаціоналізму, а поставив на порядок дня русифікацію, яка стає ерзацом-намісткою інтернаціоналізму в брутальній формі обмосковлення, шовінізму й колоніялізму.

Поневолені нації, а Україна зокрема, ставлять спротив наїзаникові й висувують ясні, чіткі й позитивні ідеї, що тотожні з постановами IV ВЗ ОУН і АБН. Російська імперія пробує рятувати себе від національно-визвольних революційних рухів утечею вперед, експансією назовні, щоб створити чад війни - мовляв, існує загроза нападу на неї - і могли посилювати терор всередині імперії, а одночасно скріплювати "місійний" елемент у москалів, на яких поставлена ставка, як на носія імперії і комунізму в СРСР. Від того чаду вже давно звільнилися поневолені нації, як це показав, між іншими, І. Дзюба у своєму творі "Інтернаціоналізм чи русифікація?"

Це актуальне тло нашої зовнішньополітичної дії у зв'язку із розвитком революційних процесів у російській імперії, головню в Україні та інших поневолених країнах. У наві'язанні до тих факторів має розвиватися наша зовнішньополітична діяльність, політика, інформація і пропаганда.

III

Конкретні вказівки для дії:

Зовнішньополітична діяльність - це фронт боротьби проти ворога, його впливів, різноманітно модульованих концепцій і т. д. Ведемо боротьбу за суверенність і соборність нації та держави. Це не лише дипломатичні заходи, а й документація сили, яка стоїть за нашу ідею. На цьому етапі повинні бути застосовані й використані такі аспекти нашої зовнішньополітичної діяльності:

1. Аспект Краю: Наші зв'язки з антикомуністичними й антиросійськими національними патріотичними організаціями вільних народів треба поставити на службу дії в Україні та в імперії в таких різних формах:

а/ Не публікуємо.

б/ Не публікуємо.

в/ Акції тих організацій для звільнення політв'язнів в СРСР, тим більше, що на Заході є групи молоді пов'язані з нами.

г/ Не публікуємо.

г/ Звернення окремої уваги на антикомуністичні й антиросійські патріотичні організації в країнах, які оточують СРСР та його

сателітів, щоб використати їх для дії по лінії персональної й іншої інфільтрації в ССРСР.

д/ Постійно намагатися в даних країнах добитися радіопередавань в Україну, Сибір, Туркестан і взагалі в російську імперію мовами тих народів, що борються за національне визволення. Ці вільні країни, а не ми, повинні дати фінансове забезпечення для таких радіопередавань.

е/ Члени прихильних нам організацій повинні допомагати в розповсюдженні нашої літератури серед відвідувачів з України і ССРСР їхніх країн, напр., на наукових з'їздах, спортивних змаганнях, молодіжних зустрічах, серед моряків, хорів, музичних ансамблів, танцювальних ансамблів тощо.

є/ Така наша діяльність має спиратись на ідейне підґрунтя і спільність інтересів у боротьбі проти російських агресорів. Треба звернути особливу увагу на післанництво молодішої генерації вільних націй, яка має рятувати свої країни від всезнищуючої російської системи життя, що вже загрожує у прямій /подекуди/ та в посередній формах вільним країнам, а при цьому вказувати, що Росія веде модерний тип війни через розклад вільних націй зсередини та опанування їх своїми ідеями, що є передумовою збройного захоплення тих країн ззовні чи зсередини /Куба, Чіле, деякі країни Африки тощо/.

2. Зовнішньополітична акція мусить дорівнювати модерним методам ведення війни та сучасним методам і засобам здобування прихильників наших ідей, вона має бути демонстрацією нашої сили і наших прихильників. Аджеж фронти проходять по через народи. Київ чи Москва? АБН чи КПСС? - дилема світового розміру.

Коли проросійські і прокомуністичні фанатики опановують масові медії своїми акціями та застосуванням брутальної сили на "захист" їхніх "ідей", то й наша система дії не може бути інакшою. Їх фанатизмові треба протиставити наш благородний фанатизм, але безоглядний в дії-контратаки. Масові медії реагують тільки на силу, бо ті, що ними керують, переважно лівої орієнтації. Тому продовжування масових акцій під нашими прапорами і транспарентами, разом із демолуванням большевицьких місій та зударями з проросійськими елементами /навіть із застосуванням фізичної сили/ - залишається незмінним дороговказом нашої теж зовнішньополітичної діяльності. Нагоду до цього завжди можна і треба знайти!

Навіть найкраща змістом конференція не матиме розголосу, якщо одночасно не буде масових демонстрацій, які унаочнюють нашу силу і факт, що за наші ідеї стоять маси, а зокрема молодь.

Масові акції зовнішньополітичного характеру треба пов'язувати з подіями в Україні, в ССРСР, в концтаборах, і тим задокументувати універсальну єдність волелюбного світу - уярмлених і вільних націй...

/Не публікуємо/

Великі демонстрації народних мас, зокрема молоді - це найдодільніша метода сучасної зовнішньополітичної діяльності, коли їх залучуємо до акцій за означені ідеї, проголошені відповідними конференціями чи організаціями. Перед нами такі акції:

а/ з нагоди 30-річчя з дня відновлення Української держави Актом 30 червня 1941 року;

б/ за звільнення в'язнів в ССРСР і взагалі протестаційні акції проти арештів і терору в Україні;

в/ з нагоди 45-річчя з дня смерті сл. п. С. Петлюри і 50-ліття Базару;

г/ акції, зокрема пропагандивні, в справі признання нагороди Нобеля Верховному Архiepископові. Ми даємо ініціативу, а відповідні заходи повинні робити насамперед наші Єпископати, Комітети науковців, УВУ, УВАН, НТШ та визначніші чужі науковці /типу Габрієля Марселя, Б. Нермана і Гайзенберга/; необхідно мобілізувати також чужинецьких церковних достойників до акції за Патріархат УКЦ. /в справі акції за Патріархат подаємо окремо напрямні/;

г/ кожночасні демонстрації з різних нагод проти російської окупації України й інших країн, проти російського загарбництва й інфільтрації взагалі, - це передусім зовнішньополітичні акції, які завжди мають характер боротьби; до таких акцій треба притягати чужинців; наші національні свята також мусять мати не тільки внутрішньоукраїнський характер, а й давати причинок для зрозуміння ваги та суті української справи, інформації про боротьбу України і т. п.;

д/ поглиблювати й поширювати наші зв'язки з чужонаціональними організаціями вільних націй, зокрема з молодіжними, бо це постійно актуальний чинник зовнішньополітичної діяльності та спільної акції за наші ідеали;

е/ розкривати різними методами небезпеки для ще вільного світу, які випливають з коекзистенційної політики супроти ворога;

є/ давати доповіді різного типу й на різних форумах, організованих нами чи нашими прихильниками;

ж/ ініціювати чи організувати міжнародні конференції, що є засобом пропагування наших ідей та чинником психологічної війни.

3. Дипломатична діяльність. Як правило, ця діяльність закрита, про неї мало говориться, а ще менше пишеться. На найближчий час заплановано багато особливих заходів /далі не публікується/...

Особливе значення в нашій зовнішній політиці мають і комплекси латинської Америки, Африки, Австралії і Азії. Власне з Австралії треба сягати нашою зовнішньополітичною діяльністю й на азійський комплекс, тим більше, що московські підводні човни появляються вже і на австралійських водах /напр., у Перті/. Тут наша еміграція, а зокрема наші організації - мусять мати на увазі й аспект нашої зовнішньої політики в Азії, а зокрема далекосхідний комплекс.

Нашу зовнішньополітичну діяльність треба постійно поглиблювати й розгортати на кожному терені, а одночасно спрямовувати її з кожної країни нашого поселення у відповідних напрямках. Мусимо скріпити наш вплив на АПАКЛ і, зокрема, на центр молоді - ВЮАКЛ. Треба пам'ятати, що наша перемога на конференції у Токіо ще не гарантує нам остаточної перемоги на тому форумі. Завжди лишається небезпека, що її може витворити офіційна політика американської делегації, якщо вона буде інша від політики захисників резолюції Конгресу США про Тиждень Поневолевих Народів. Втручання офіційної політики урядових кіл США привело б до ускладнення і ми ще раз мусіли б звести бій за наші ідеї і концепцію, хоч перспективи для нас тепер позитивні. В кожному випадку, цей комплекс тісно пов'язаний із нашою дипломатичною діяльністю, що її завжди треба вести за кулісами кожної міжнародної конференції.

4. Видавнича діяльність. Безперервне видавання наших чужомовних періодиків:

а/ "Юкренієн Рев'ю", б/ "АБН-Кореспонденц", в/ "Іст Європесн". Треба покласти сильний натиск на англomовні країни, а зокрема на наш актив у США, Канаді і Австралії, щоб фінансово підтримати видавання "Юкренієн Рев'ю" і збільшити його наклад. У франкомовних країнах /у Франції, Бельгії, Квібеку в Канаді/ треба збільшити кількість передплатників франкомовного журналу "Іст Європесн", який - зі свого боку - мусить присвячувати більше уваги процесам сучасної національно-визвольної боротьби України, а не тільки історичним аналізам нашого права на державність. Сьогодні про право на незалежність вирішує передусім сила, а не історичне право!

Підготовляється до друку такі англomовні книжки:

а/ Документація з Краю - витяги з книг: "Собор у ристуванні", "Українська інтелігенція перед судом КГБ", "Хроніка спротиву" і ін.;

б/ праці Ярослава Стецька /збірка головних статей з "Юкренієн Рев'ю", "АБН-Кореспонденц"/ та його брошура;

в/ брошури на актуальні теми про ситуацію в Україні на основі вісток з преси і "Хроніки", меморіал у справі Патріархату УКУ;

г/ міжнародні Конференції у світлі концепцій ОУН-АБН;

г/ праці А. Бедрія "Національна ідея в творах шестидесятників" та "Російський імперіялізм супроти України в творах Леніна".

Будемо старатися видати ці праці коштом чужих видавництв або збірок на АБН і зовнішню роботу, але не коштом ГКаси. Очевидно, як і завжди, беремо до уваги принагідні видання, листівки, заяви, брошури тощо.

5. Молодь у зовнішньополітичній діяльності. У зв'язку із зміцненням наших впливів у ЦЕСУС-і, постали кращі перспективи для залучення молоді до зовнішньополітичної діяльності. Тому необхідно:

а/ включити голову ЦЕСУС-у в делегацію молоді на черговий світовий з'їзд антикомуністичної молоді;

б/ мобілізувати через ЦЕСУС студентство вільних націй і залучувати його до наших акцій;

в/ залучувати нашу молоду інтелігенцію і студентів до наших англomовних видань як співробітників;

г/ в університетах організувати для лівозорієнтованих студентів доповіді "провокативного" характеру, в сенсі різкого протиставлення наших ідей, з чітким їх визначенням і цитатами крайових документів, бо ці документи переконливо заперечують фальшиві ідеї лівих активістів; призводити до зіткнень між лівими і нашими та нам прихильними студентами, щоб в дії визначувати і захищати наші позиції, а тим самим поборювати ворожі;

г/ допомагати здійснювати постанови ЦЕСУС-у на зовнішньому відтинку, що значно правильніші, ніж ті, що були схвалені в Мюнхені;

д/ заохочувати писати листи до чужинецької преси в українських і АБН справах, реагувати на означені актуальні події позитивно чи негативно;

е/ давати молоді ініціативу в організації різних /в тому й масових зовнішньополітичних/ акцій, методи і форми яких будуть диктовані доцільністю з погляду самої молоді;

є/ зробити перегляд українців-абсолювентів високих шкіл, що закінчили дипломатичні науки і могли б бути активними в дипломатичній службі даної країни /як приклад, українець, що є секретарем канадської амбасадy в Канбері/;

ж/ вишколювати студентський актив для зовнішньополітичної роботи;

з/ зосередити нашу увагу на молодь, з метою залучити найвідповідніших з-поміж неї до зовнішньополітичної діяльності;

і/ організувати доповіді для тих, що працюють уже в університетах, зокрема тепер, коли фронти проходять по через народи;

й/ заініціювати перелік студентів у військових академіях і дати їм, або вибраним з-поміж них, зовнішньополітичний вишкіл;

к/ звернути особливу увагу на творення катедр українознавства при університетах в країнах нашого поселення, мобілізувати студентів для дії в тому напрямі, а водночас бити на тривогу з приводу Гарвардської катедри, яка поглинула сотні тисяч доларів жертвних українців, але свою діяльність спрямувала на невласливий шлях;

л/ сугерувати докторські дисертації на теми, що пов'язані з боротьбою України і взагалі з українською тематикою;

м/ спільно з представниками молодого студентського покоління розпрацювати детальний план здійснювання гасла: "Київ проти Москви!"; тут скажемо точніше: якщо за ідеї Москви воює частина молоді різних національностей, об'єктивно зраджуючи власну націю /вільні народи світу/, то чому ж за ідеї Києва не може воювати інша частина молоді, тим більше, що наші ідеї - порятунок для усіх націй в обличчі загрози московсько-большевицької агресії? Іде про пов'язання в реальному житті /в детальному й конкретному планах/ інтересів чужих націй із нашими, щоб у визволенні України

вони бачили порятунком для своїх власних націй. Крім цього, треба натхнути чужинецьку молодь візією нового світу правди, волі, справедливості, героїчної концепції життя, будованого на національному принципі національних держав, що постануть на руїнах російської тюрми народів, комуністичної тиранії та воюючого безбожництва;

н/ домогтися, щоб студентська молодь масово передплачувала нашу чужомовну літературу і розповсюджувала її серед чужинців, а також співпрацювала, як автори, в наших чужомовних періодиках, бо наголошування активізації і діяльності студентської молоді має тепер особливе значення.

6. Окремі видання. а/ Існує необхідність виготовити у зовнішньополітичному ресорті брошуру українською мовою про нашу багатогранну зовнішньополітичну діяльність;

б/ виготовити звернення АБН до поневолених націй різними мовами, а також звернення до бійців советської армії, із з'ясуванням їх значення і ролі у визвольній боротьбі їхніх народів;

в/ розп'янувати публікації по лінії АБН для Краю, опрацювати їх і дати до диспозиції відповідному Секторові Організації, а також представникам національно-визвольних організацій інших поневолених народів.

7. Розбудова власних сил. Нас респектують тоді, коли ми сильні в дії, ідейно послідовні й безкомпромісові, вірні своїй визвольній концепції і меті боротьби нашого й інших поневолених Москвою народів. Тому мусимо розбудовувати нашу силу, якою є ОУН і увесь Визвольний Фронт. В міжнародному відношенні - АБН, а далі - Європейська Рада Свободи. Але найважливішою є розбудова ОУН, а відтак АБН. Зрозуміло, що інфільтрувати і опановувати, напр., відділи ВАКЛ справа важлива, але розбудовувати власну силу і власну фірму - ще важливіша і треба уважати, щоб не розгубитися. Відділи ВАКЛ опановуємо тоді, коли ми сильні в АБН, але ніколи не розв'язуємо делегатур чи станиць АБН коштом розбудови станиць ВАКЛ.

Наші сили треба розподіляти розумно й доцільно, найперше - власна фірма: а/ українська, б/ АБН, а щойно тоді, напр., ВАКЛ. Обов'язково треба всюди мати власну ударну-пробойову групу, на фірму якої звертали б увагу, а щойно тоді, з її допомогою, проникати далі. Наприклад, недоцільно розв'язувати чи замовчувати станиці АБН, а натомість творити "Комітет Тижня Поневолених Націй", бо таким чином допомагаємо нашим противникам ігнорувати АБН і нашу визвольну концепцію. АБН завжди мусить бути поруч фірми "Комітету Тижня Поневолених Націй", якщо вже такий створений, напр., в США; всюди мусить бути замаркована наша сила. Резолюції будуть чіткі і ясні тільки тоді, коли в них буде наше туге ядро, а не мішанина гетерогенного елементу. Факт, що наш речник є в Президії ВАКЛ, ще не означає, що ВАКЛ основна ставка нашої політики, бо насправді - це тільки одна із ланок та форм нашої дії за кордоном.

Основна сила - це ОУН, а в міжнародному комплексі - АБН. Тому наші власні фірми мусимо особливо висувати, нашу силу розбудовувати, проникати і в інші формації, але не розпливатися в них. Де існує і діє пробойове ядро, там завжди є великі шанси опанувати і унапрямувати співзвучні чи прихильні нам формації. Всюди там, де організуємо наші різні акції, вони повинні мати нашу фірму чи фірми близьких нам організацій, які дійсно стоять на наших позиціях, є нашими фасадами.

Всі інші справи, з'ясовані в раніших плянах праці, залишаються далі актуальні й мають бути реалізовані.

=====

ПЛАН ДІЯЛЬНОСТІ РЕФЕРЕНТУРИ ЮНАЦТВА ОУН

/Скорочено/

Поставивши головний наголос на крайовий відтинок, IV Великий Збір ОУН навантажив кадри ОУН дещо призабутими й занедбаними завданнями по відношенні до Краю, а прийнявши гасло "Обличчям до України", вказав, що пріоритет у діяльності кадрів ОУН за кордоном має бути під кутом безпосередньої дії в користь України, зокрема революційними методами.

Нову дименсію для розуміння своїх завдань і обов'язків дає кадрам імперативна ідея Великого Збору: "Київ проти Москви!" Ця ідея зрозуміла кожному членові Організації, навіть кожному українцеві. Вже в своєму звучанні вона пробуджує чинність і спрямовує до активної дії. Інтерпретуючи її, кожна українська людина може накреслити собі чіткий, все актуальний широкий плян індивідуальної дії, а Організація і її актив - всебічні, постійно актуальні напрямні, що мобілізують в кожочасному етапі визвольно-революційного процесу, аж до побудови Української держави.

Відомо, що авангардною силою української визвольно-революційної боротьби були і є кадри ОУН, які, коли мова про закордонні частини ОУН - постарілись, а до того більшість поринула в праці на суспільно-громадському полі так глибоко, що не "має часу" здійснити важливі завдання Організації, а інколи ставить явну форму дії Організації понад обов'язок, що безпосередньо впливає з наших завдань, як членів революційно-визвольної організації.

Тим часом молоді кадри Організації не дають ще потрібного поповнення Організації. Нам треба сьогодні тисяч ідейно наснажених і динамічно оперативних молодих людей, нових членів Організації Українських Націоналістів. Час пролітає швидко, однак ми не спромоглись внести хоч би поповнення Організації на місце втрат, що їх завдає смерть. Крім цього, мусимо мати на увазі стан загального відтинка української молоді, який тільки частинно опанований, головню завдяки членам ОУН, зокрема тим, що безпосередньо заангажовані в праці цього сектора. Поважну кризу, якщо мова про дорослу молодь, переживають молодечі організації СУМ і Пласт, бо молодь під впливом відосередніх тенденцій, перестає /за виїмком кількох у громаді одиниць/ проявлятися в діяльності Організації. Молодечі організації не спроможні сповнити належно завдання - бути мобілізатором неорганізованої української молоді і залучувати її у фронт боротьби українського народу, не кажучи вже про можливості й потребу праці на зовнішньому відтинку, головню серед молоді вільних народів західного світу.

У порівнянні до загального кількісного стану української молоді в країнах вільного світу, кількість Юнацтва ОУН мінімальна. Вже хоч би лише з тої причини засяг діяльності Юнацтва ОУН має обмежене поле, а тим самим і вплив Юнацтва ОУН на загаль української молоді малопомітний і недомінуючий. Серед Юнацтва ОУН, подібно як серед активу Організації, є тенденції ангажувати себе до праці на суспільно-громадському полі, замість у рамках сітки Юнацтва ОУН. Громадський діяч є на виду, збирає часто признання і похвали, здобуває авторитет і стаж, що й заманює молоду людину більше, ніж закрита перед загальом найвищої моральної вартости, інколи ризиковна, праця у Юнацтві ОУН.

Сьогодні весь провідний актив ОУН визнає konieczність існування і розвитку Юнацтва ОУН і дає всебічну підтримку для молоді вітки Організації, але фактично мало хто з-поза сітки Юнацтва ОУН активно ангажується для її розбудови, чи пильнує, щоб процес розбудови проходив систематично, нормальним темпом життя. Не дивно, що сітка Юнацтва ОУН розбудовується дуже повільно, а тому ще сама не відчула своєї сили, ще не є домінантом у середовищі української молоді, не є такою мірою резервуаром для сітки активу, як цього вимагають час і потреби, а серед молоді країн вільного світу Юнацтво ОУН не відіграло ще серйозної історичної ролі.

Актуальний план і завдання:

Від IV Великого Збору ОУН появилось два числа "Бюлетеня Юнацтва ОУН" /липень 1969 р. і квітень 1970 р./. Як у першому, так і в другому числі "Бюлетеня" з'ясовані обширно плани, проекти і напрямні, між якими більшість - це постійно актуальні завдання, біжучі плани, вказівки й напрямні, бо Юнацтво ОУН - перехідний етап до сітки активу ОУН. Новими можуть бути форми й методи, новим може бути наголошення тої чи іншої проблематики, новими можуть бути додатки до головного плану і завдань, акти й акції, але генеральний план завжди однаковий в таких головних пунктах:

1. Безперервне організування молоді в Юнацтво ОУН.
2. Систематичний вишкіл і виховання /ідеологія, світогляд, характер, практичні проби, гартування в дії і ін./.
3. Цілеспрямованість вишколу - революційна готовість і дія.
4. Діяльність Юнацтва ОУН:
 - а/ під кутом інтересів України: скріплювання боротьби і визвольних процесів; акти, акції, зв'язок;
 - б/ носій націоналістичних ідей, домінантна сила серед загалу української молоді, ідейний маяк і двигун для організованої і неорганізованої української молоді, ініціатор акцій, мобілізатор українського оточення на службу українській справі;
 - в/ бути чинником вседіючого серед української молоді національного ферменту, невтихаючим голосом української ідентичности серед чужого світу;
 - г/ організатором молоді поневолених народів у спільний визвольний фронт за розвал московської імперії і побудову на її руїнах вільних держав, згідно з етнографічним принципом;
 - г/ пропагувати ідею вільної незалежної України серед молоді вільних народів західного світу, приєднувати її до наших ідей, поривати за собою ту частину, що готова змагатися із злом за свободу і справедливість людства, за перебудову світу на засадах Божої правди і справедливости та в ім'я тривкого миру, гарантією чого буде вільна незалежна Україна;
 - д/ протидіяти тим рухам і течіям серед молоді вільного світу, що є знаряддям московського імперіалізму чи інших руїнницьких сил, інтернаціональних змов і т. п.;
 - е/ переборювати інфільтрацію ворога і його дію.
5. Перехід до сітки активу ОУН - у сферу завдань і праці члена Організації.

Подавши у звужених рамках готовий план дії Юнацтва ОУН, підтверджуємо ще раз актуальність планів, проектів і напрямних, що були опрацьовані на базі постанов IV Великого Збору Організації Українських Націоналістів і є зібрані та упорядковані відповідно до ієрархії завдань на сторінках "Бюлетеня Юнацтва ОУН", чч. 1 і 2, з багатьма уточненнями у статтях різних авторів.

=====

ДО СИТУАЦІЇ В УКРАЇНІ

Тяглість і цілеспрямованість характеризує визвольну боротьбу українського народу за минулих 30 років. Перше десятиліття характеризується збройною боротьбою, головною базою якої стали передусім західні частини українських земель. Це найбільш героїчний період в новітній історії українського народу. Основні ідеологічні, програмові і політичні заложення українського визвольного руху, покладені в цьому періоді, були освячені кров'ю і життям сотень тисяч, а то й мільйонів найкращих синів і дочок українського народу, безстрашних носіїв тих ідей, у боротьбі з двома найбільшими потугами - гітлерівською Німеччиною і большевицькою Росією.

Друге десятиліття - це поширення визвольних ідей по цілій імперії, серед усіх поневолених народів: це масові криваві страйки в'язнів московських концлагерів, які в основі захитали цілу дотеперішню варварську систему; це переборення в народі обезвладнюючого й паралізуючого цілє єство страху і відродження людської гідності.

Минуле десятиліття характеристична такими важливими рисами:

До голосу прийшло молоде покоління, без спеціального "обтяження" своєю минувшиною, без страху, з вищою ніж їхні батьки загальною освітою, із знанням про ще недавню героїчну боротьбу своїх батьків і понесені ними втрати, з можливістю "нормально" жити в підсоветських умовах.

Центр тяжіння перенісся зі села до міста, при чому село далі залишилося вірним ідеям української державности, але в теперішній ситуації менш активним. Не зважаючи на насильницьку русифікацію, великі міста в Україні невпинно "українізуються" через постійний приплив молодого сільського елементу, звичайно після закінчення школи чи здобуття відповідного фаху. Український рух спротиву обняв всі землі України, знову ж з перенесенням центру тяжіння із західного пляцдарму до самого центру всієї України.

Залучення до "явного" сектора руху спротиву великої частини інтелектуалістів і культурних діячів /різні петиції в обороні прав народу, чи окремих його секторів чи одиниць/. Ця форма дії найбільш сьогодні видна і про неї найбільше говориться й пишеться.

Творення і дія різних підпільних політичних організацій і груп, що - як пише один автор - "всі мають бандерівське спрямування". Ці організації і групи вже мають свої програми і мету, до здійснення яких пляново змагають. Окупаційна большевицька влада особливо жорстоко розправляється з виявленими членами тих організацій.

Масова пропаганда серед українського народу ідей української державности і потреби боротьби за неї. Це робиться в дуже різноманітних формах і різними засобами. Основна мета - поширити визвольні ідеї серед найкращих кіл народу. В найновіші часи - тиха й послідовна підготовка до іншого характеру дій, не лише оборонного, а й пляново-наступального.

=====

Питання майбутньої перебудови і устрою на теренах сьогоднішньої московсько-большевицької імперії є одним із найважливіших. Випадково чи ні, але вкортці після опублікування постанов IV ВЗ, які різними шляхами продісталися теж на рідні землі в досить значній кількості, появилася "захалавна" програма "Демократів Росії, України і Прибалтики", основною метою якої є зберегти московську імперію під іншою вивіскою. Згідно з найновішими відомостями, якраз ці питання сьогодні широко дискутуються в колах української інтелігенції. Рівнож відомо, що недавно арештовано в Україні одну молоду людину за поширювання надрукованих

постанов IV-го Великого Збору Організації Українських Націоналістів. Конфронтація двох протиставних ідей - нашої національної і російської імперіальної серед інтелектуальних кіл неодмінно призведе до зіткнення і через це до широкого розголошення нашої точки погляду. Ціла злива недавніх і теперішніх офіційних більшовицьких публікацій з намаганням осмішити і здискредитувати український визвольний рух, а особливо ОУН /одні призначені для поширення в Україні, інші для еміграції/ є також в тому ж самому плані - зберегти імперію. Отже, ми свідки незвичайно важливої боротьби двох протиставних собі ідей - української і російської.

=====

З огляду на недалекий Собор /травень 1971 р./ Русскої Православної Церкви для вибору Патріярха на місце померлого Алексія, церковно-релігійні питання є також предметом зацікавлення серед певних кіл в Україні. Є чотири кандидати на патріярший престіл: Московський Митрополит Пімен /нар. 1910 р./, теперішній виконуючий обов'язки Патріярха; Ленінградський Митрополит Нікодим /нар. 1929 р./, займається зовнішніми справами тої ж церкви; Київський Митрополит Філарет /нар. 1929 р./, "екзарх України", українець; Талінський Митрополит Олексій /нар. 1932 р./.

В основному йде боротьба між двома першими, себто між Піменом і Нікодимом, які мають найбільші шанси стати Патріярхом "всієї Руси". Пімена, як старшого віком, вважають за більш "реакційного" і правовірного з точки погляду росіян, у той час як Нікодим, через його часті поїздки за кордон, вважається за "поступового", який має у плані провести певні реформи в тій церкві. Українці більш зацікавлені тим, хто стане наступником Філарета, бо незалежно від того, хто стане Патріярхом, Київський митрополичий престіл буде вакантний /Філарет, якщо не стане Патріярхом, то буде "підвищений" на вакантне місце митрополита Москви або Ленінграду/. Деякі українці мають надію, що як екзархом України, на місце Філарета, стане більш свідомий і рішучий українець, то може матиме відвагу хоч трохи припинити намагання цілковитої русифікації тої церкви на Україні. Напр., тільки в Галичині священники ще можуть говорити проповіді українською мовою - всюди інде лише російською. Ці самі кола висловлюють обурення, що в Києво-Печерській Лаврі нема ані однієї відкритої для Богослужб церкви, в той час як в Загорську біля Москви /що для москалів є відповідником нашої Лаври/ є духовна академія. Києво-Печерська Лавра, колиска християнства в Україні, перетворена на атеїстичний музей. Є погляд, що сильна акція українців за кордоном могла б змінити теперішній стан. Подібна акція кілька років тому врятувала від цілковитого закриття Почаївську Лавру і чоловічий монастир /сьогодні в ньому є ще около 50 монахів/. Це одинокий чоловічий монастир в цілій Україні. Є ще три жіночі монастирі: Покровський у Києві /ок. 400 монахинь/, Корецький на Волині /ок. 200 монахинь/ і Ужгородський на Закарпатті.

=====

З незалежних від нас причин, це число "Бюлетеня Проводу" спізнене і виходить як подвійне. Одночасно пригадуємо, що "Бюлетень Проводу" призначений тільки для внутрішнього вжитку і будь-які передруки з нього для публічного відома заборонені. В окремих випадках передруки з "Бюлетеня" можуть бути дозволені тільки Проводом.

Секретаріат Проводу ОУН

=====

ДВІ НОВІ КНИГИ ПОЕЗІЙ З УКРАЇНИ

Наприкінці 1970 року вийшли друком у Видавництві "Література і Мистецтво" дві книги захальних поезій молодих українських поетів, які передано нам з України з проханням видати їх за кордоном.

Перша збірка: Ігор Калинець - "Поезії з України", 144 стор., у твердій полотняній оправі з мистецькою обгорткою, на доброму папері, разом 93 вірші. Збірка ілюстрована молодим графіком Богданом Сорокою. Видавництвом додано репродукції оспіваних поетом картин Олекси Новаківського. Передмова Романа Семковича.

Друга збірка: Василь Стус - "Зимові дерева", 212 стор., у твердій полотняній оправі, з мистецькою обгорткою, на доброякісному папері. У збірці 114 поезій і коротке слово Автора. Василь Стус відомий із своєї заяви-відповіді О. Полторацькому на його напад і доносицьку статтю в "Літературній Україні" проти Святослава Караванського і Вячеслава Чорновола. Передмова Аріядни Шум.

Мистецьке оформлення обох видань Аріядни Стебельської. До обох видань додано автобіографічні відомості про Авторів, коротку анотацію від Видавництва і пояснення маловідомих слів. Обидві збірки мають високу мистецьку вартість, глибоко філософський і ідейно-патріотичний зміст. Дбайливо оформлені й репрезентуються гарно.

Після засуду В. Мороза в листопаді 1970 р., Калинець і Стус включилися активно до протестної акції в обороні засудженого, яка широкою хвилею перекодилася по всій Україні. Їхні поезії - це відображення глибоких національних почувань сьогодишньої молоді української людини. Прочитати їх - це не тільки обов'язок, а передусім конечна потреба для скріплення нашої віри в наш народ, нашу національну справу і відновлення наших сил для дальшої праці й боротьби.

Хоч, як нам відомо, Автори виявили досі подиву гідну відвагу і готові на найгірше, ми мусимо тут здержатись від надто похвальних стверджень про них в нашій пресі, а в ніякому разі не можемо приписувати їм політичної діяльності чи пов'язувати з нашим рухом.

=====

7. Підготовка революційного зриву ставить перед ОУН питання мобілізації існуючого потенціалу найкращих народних мас та відповідного спрямування нагромадженої енергії. Йдеться про те, щоб таким чином перекинути баянс сил у власну користь, виринаючи з-під прямого чи посереднього контролю окупантського режиму елементи його сили, всіх тих, хто досі був приневолений йому служити. Большевицько-російський режим, його ставленні в Україні і серед інших поневолених народів, комуністична партія та віддані їй люди, становлять лише незначний відсоток всього населення. Коли ж широкі народні маси, які в душі ненавидять окупаційний режим і ставлять йому пасивний спротив, стануть активно по боці революції - відношення сил зміниться, і тоді прийде безсумнівно до розвалу російської імперії і знищення накиненої системи. Звідси випливає основне завдання ОУН під сучасну пору: все більше мобілізувати й все більше організувати існуючий, але ще розпорошений потенціально протиімперіальний та протикомуністичний масив і створити з нього дійову силу революційної боротьби.

/ "Основні елементи української революційно-визвольної стратегії",
із постанов IV ВЗ ОУН/

=====

СКРІПЛЕННЯ І ПЛАНОВІСТЬ АКЦІЇ ЗА УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

На початку вересня минулого року Теренові Проводи одержали інструкцію у справі нашої плянової акції за Український Католицький Патріархат. Згідно з цими напрямними, відбувалась наша дія і розгорталась відповідна акція.

Також між українським католицьким духовенством поживалась акція за Український Католицький Патріархат. Так українські католицькі священики у Великій Британії склали спільну заяву на захист інституції Патріархату і Кир Йосифа, як першого патріярха УКЦ. Цей приклад треба наслідувати і в інших країнах нашого поселення та впливати в тому напрямі на українське католицьке духовенство. Необхідно, щоб у США, Канаді, Бразилії, Австрії, Франції, Бельгії, Австралії, Аргентині та Німеччині українські католицькі священики і єпископи також склали відповідну заяву, яка дуже багато допомогла б акції за Український Католицький Патріархат.

Тепер, з нашого боку, повинна зміцнитися мобілізація української громадськості, щоб вона також робила в тому напрямі відповідні заходи. Власне тому друкуємо інструкцію з вересня минулого року для пригадки форм і метод нашої акції за Патріархат, пропускаючи деякі місця, які мають характер інструктажу виключно для Теренових Проводів. Але підкреслюємо, що ця інструкція, як цілість, далі залишається незмінною і зобов'язуючою.

У "Бюлетені" ч. 2 /1970/ подано уточнені напрямні нашої акції за створення Українського Католицького Патріархату, як і теж визначено напрямки дії за Український Православний Патріархат і, зокрема, форми акції в обороні наших підпільних Церков в Україні. Проте події розвиваються і є необхідно подавати далші уточнення і доповнення. Ми отримали також інформацію з компетентних джерел, що Східня Конгрегація дала тимчасову відмовну відповідь у справі створення Українського Католицького Патріархату. Не зважаючи на це, Верховний Архiepіскоп Йосиф далі, і після відмови Східньої Конгрегації, робить відповідні заходи і питання патріяршого завершення УКЦ висуває публічно теж перед чужинецькою пресою /напр., у Франції і Австрії/. Його акцію мусимо підтримати систематичною і пляновою нашою дією.

З цієї нагоди звертаємо увагу на те, що подекуди й у формуловках наших інституцій вживається недоцільної назви: Київсько-Галицький Патріархат, що хвилює частину православних українців і викликає напруження між нашими Церквами. Тому рекомендується нашим інституціям вживати тільки окреслення прийнятого IV ВЗ ОУН - Український Католицький Патріархат. Очевидно, така вразливість не завжди виправдана, бо, напр., єпископ УАПЦ Орест має титул: єпископ Львівський і Чернівецький, хоч Львів загально вважають за греко-католицький, але було б недоцільно ще й назвами розбурхувати конфесійні пристрасті. Деякі православні друзі пишуть, що вони не мають застережень проти того, щоб із соборницького погляду усі церковні центри були в Києві, щоб протидіяти всяким центрифугальним силам. Проте цієї проблеми не вирішить сама назва Патріархатів наших Церков. Ми залишаємо її незмінною, згідно з рішенням IV ВЗ ОУН.

1/ Акцію за УКПатріархат треба поширити на зовнішній світ, а це означає, що необхідно шукати єпископів, примасів, кардиналів, католицькі організації вільних народів, які повинні від себе звертатися у цій справі до Папи. Головний аргумент: УКЦ - Церква мученицька, катакомбна, має заслуги перед усім християнством, тому повинна бути відзначена гідністю Патріархату, а Верховний Архiepіскоп повинен стати її Патріярхом. Подавати теж кількість католиків українського обряду, єпископів і т. д.

2/ Формациї ВФ повинні звернутися до Папи окремо, відновляючи справу Патріярхату. Це завдання Централь і філій.

3/ УВУ, НТШ, УВАН, УТГІ, АДУК, мистецькі, літературні, журналістичні, комбатантські, молодіжні, жіночі та інші організації повинні включитися в акцію. Усі громадські централь мають поновити свій тиск на Папу Римського. Копії листів слати Верховному, Кир Максимові і місцевим нашим єпископам, а для інформації - Секретаріатові Проводу.

4/ Громадські зібрання повинні схвалювати відповідні резолюції у справі Патріярхату УКЦ та висилати їх до Папи Римського.

5/ Уважаємо, що незалежно від писем треба зробити заходи, щоб усі згадані організації, інституції та їх філії телеграфічно зверталися до Папи з проханням про створення Патріярхату УКЦ. Пресія телеграмами має свій окремий аспект.

6/ На Загальних Зборах різних організацій і їхніх філій треба схвалювати постійно й систематично резолюцію про Патріярхат і її текст висилати Папі.

7/ Шукати шляхів до чужинецької, зокрема католицької і не тільки католицької преси, часописів і журналів, висилати їм матеріал у справі Патріярхату УКЦ, щоб зробити цю справу популярною в чужинецькому світі.

8/ Загально-громадський Комітет, створений в Торонті для справ Патріярхату, намагатися інтенсивніше опанувати нашими людьми, які спеціально заінтересовані цією справою. Треба елімінувати впливи двійкарів у Комітетах, і не робити реклями двійкарям, як це трапляється у США.

9/ Впливати на політичні партії, щоб вони теж підтримували акцію за Патріярхат.

10/ Формула: ми маємо де факто Патріярхат і треба тим задовольнитися - мінімалістична, бо: а/ єпископи переважно не визнають її, б/ із смертю Верховного кінчиться і інституція Верховного Архієпископа.

Окремою справою є необхідність робити відповідну пресію на наших єпископів, щоб вони зв'язувалися лише з Верховним, а не зі Східньою Конгрегацією, і доводили до відома кард. Фюрстенбергові, що - згідно з рішенням Синоду - вони визнають своїм безпосереднім зверхником Верховного і слухають його заряджень. Якщо б усі єпископи, або, принаймні, значна їх більшість, нами, громадою, були примушені виконувати лише доручення Верховного, а не кард. Фюрстенберга, то справа Патріярхату була б скоріше здійснена. Отже, інтегральною частиною акції за Патріярхат є пресія на наших єпископів!

11/ Необхідно мобілізувати наших місцевих парохів-священиків до пресії на єпископів і до акції у справі Патріярхату. Не давати спокою місцевим священикам, а на противників Патріярхату робити відповідну пресію, щоб примусити їх підтримати акцію за Патріярхат і Верховного. Хай наші священики зв'язуються з місцевими латинськими єпископами і роблять заходи, щоб і вони підтримали окремими письмами до Папи справу Патріярхату УКЦ. Напр., листи до чужомовної католицької і некатолицької преси, періодиків і т. п., що також може багато допомогти справі УКПатріярхату. Можна виходити від переслідування нашої Церкви, засудження Владики Величковського і, пов'язуючи з мучеництвом християн в Україні, стверджувати необхідність патріяршого завершення Української Католицької Церкви. Це тим важливіше, що східні католицькі Патріярхати кількістю своїх вірних дуже слабкі. Такий лист треба оформляти з прихильним нам священиком або людиною, яка знає цю матерію. У письмах до Папи треба пригадувати Берестейську унію і зобов'язання, які з неї випливають. Очевидно, в тактовній формі, зберігаючи усі приписи листування з головою Католицької Церкви.

12/ Зобов'язують далі всі напрямні, які були опубліковані в "Бюлетені" ч. 2 /1970/.

13/ Акція наших Владик, на жаль, ведеться дуже повільно. Виглядає, що декому з них залежить більше на прямій залежності від Ватикану, ніж від свого Верховного Архiepіскопа. Тут треба наголосити, що залежність від свого Верховного Архiepіскопа фіксує автономний стан нашої Католицької Церкви в рамках Вселенської Католицької Церкви і дає їй елементи означеного суверенітету. Це в інтересі нашої Церкви і нації.

Теж акція проти денаціоналізації не має бажаної інтенсивності, а подекуди деякі наші єпископи навіть їй сприяють.

14/ За справами на церковному відтинку на еміграції наша Ієрархія забуває зовсім, або частинно, про становище нашої Церкви в Україні і про необхідність допомагати і підтримувати її та всюди захищати. Напр., появилася цікава книжка голландського монаха Веренфріда ван Страатена /тепер в Бельгії/ німецькою та іншими мовами п. з. "Де плаче Бог" /німецьке видання Георг Біттер Ферляг, Реклінггаузен/. Це документація для підкріплення наших позицій, критична супроти коекзистенції з безбожницькою Москвою.

Ми постійно звертаємо увагу на комплекс Краю. Це стосується і до Церкви. На терені Бельгії і в інших країнах існує організація, яка постачає, м. ін., св. Письмо різними каналами в країні за залізну заслону. Така потреба існує і в Україні, тому й на цьому відтинку треба виявити відповідну активність, головню нашим церковним колам. Вони повинні присвятити якнайбільше уваги радіопередаванням у дусі воюючого християнізму для України, висилці в Україну брошур, відбиток промов Верховного Архiepіскопа з патріотично-християнськими воєвничими проповідями, з документами: Християнська Україна проти безбожницької Росії і т. п. Пірнувши виключно в еміграційні, хоч і які важливі справи, не сміємо забути, що існують підпільні УАПЦ і УКЦ, яким необхідно давати допомогу. Треба допомагати народові й на церковному відтинку. І разом з будуванням церков на чужині та боротьбою за Патріархат, необхідно пам'ятати, що в Україну мусимо передувати і вісті, і слово через радіостанції, і літературу воюючого патріотичного християнства. На це треба звернути увагу нашим єпископам і священникам.

Синод наших єпископів і кожен єпископ зокрема /православний чи католицький/ повинні пам'ятати про обов'язки наших Церков на еміграції супроти воюючої християнської України... Ватиканські українські радіопередавання не відповідають повністю потребам українського християнства. Нам особливо треба радіопередавань у сенсі воюючого християнства Липківського і Шептицького, в сенсі героїчного українського християнства, треба таких самих промов і публікацій /напр., патріотичні промови Липківського і Шептицького/ для нашого народу в Україні. Взагалі, треба єдності дії підпільного християнства з нашим християнством на чужині.

Мусимо звертати увагу нашим єпископам і священникам, щоб вони опрацювали плян підтримки воюючого християнства, і то спільно - православні та католицькі владика і священники.

Ми даємо ініціативу, але включитися в дію мусять наші церковні чинники. ОУН мусить виконувати свої завдання, згідно з постановами IV ВЗ. Наші Єпископати обидвох обрядів мають виконати своє завдання супроти обидвох наших Церков.

=====

9. IV Великий Збір ОУН звертається із закликом до Української Православної і Української Католицької Церков спільно стати на захист воюючої підпільної християнської України, продовжувати - не зважаючи на жодні труднощі - взаємне зближення і в ім'я Христа стати до спільного бою з безбожницькою Москвою.

/З постанов IV ВЗ ОУН/

=====

КОРОТКІ ІНФОРМАЦІЇ ПРО НАШУ ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНУ ДІЯЛЬНІСТЬ

Щоб краще ознайомити наші кадри з нашою міжнародною діяльністю, подаємо дуже кондесоване звітження Сектора зовнішньої політики і Референтури АБН, яке охоплює тільки головніші події і факти. Очевидно, подані тут інформації не вичерпують цілості нашої міжнародної діяльності, особливо на окремих теренах, про що члени знають, більше або менше, з організаційних відправ та інформацій у нашій пресі. Загально, ціла зовнішньополітична діяльність Організації широко розгорнена й багатогранна, головню завдяки тим друзям, що на окремих теренах працюють у ділянці нашої міжнародної політики та інформації. Зростає також активність нашої молодогої генерації, зокрема студентів, що уважаємо за дуже позитивне явище.

Редакція "Бюлетеня" просить керівників зовнішньополітичної праці на окремих теренах подавати в скондесованій формі свої звітження, які будуть не тільки доповненням до поданих тут інформацій, а також стимулом і прикладом для успішного розгортання нашої міжнародної діяльності на інших теренах, що має дуже важливе значення у визвольній боротьбі української нації.

Наші кадри повинні постійно ознайомлюватись з реалізацією нашої суверенної міжнародної політики і відповідно до потреб визвольної боротьби в Україні підтримувати її та допомагати всіма силами й засобами.

І. Конференції і Конгреси

Наприкінці 1968 р. /в жовтні/ в Лондоні /Вел. Британія/ відбулися Конференції АБН і Європейської Ради Свободи.

В конференціях, крім делегатів АБН і Європейської Ради Свободи, брали активну участь представники В'єтнаму, Національного Китаю та Індії. Під час конференції зорганізовано кількатисячну маніфестацію вулицями Лондону, в якій брала масову участь сумівська молодь з англійського терену, а також були делегації молоді з Франції і Німеччини. Делегація від АБН і ЕРС передала меморіал прем'єрові Вілсонові, на який потім отримала прихильну письмову відповідь. Маніфестація вулицями Лондону з численними транспарентами і прапорами була три рази висвітлювана в британській телевізії. На початку і наприкінці конференції відбулися пресові конференції.

В грудні 1968 р. голова АБН і референт АБН брали участь у Конференції ВАКЛ в Сайгоні. На конференцію, крім доповідей, виготовлено кілька резолюцій, заяву для преси, інформативні матеріали про Україну для преси і телевізії. Під час конференції голова АБН відбув окрему зустріч із президентом Південного В'єтнаму. Нашу делегацію запрошено, як єдину, крім містоголови Антикомуністичної Світової Ліги, на інтерв'ю у телевізії.

В листопаді 1969 року голова і референт АБН брали участь у конференції Світової Антикомуністичної Ліги в Бангкоку. З представників АБН була ще лотишка з Австралії. Голова АБН очолював також делегацію Європейської Ради Свободи, учасниками якої були - французи, італієць, норвежець, шведи, німці, еспанець. Наші резолюції на тій конференції ВАКЛ схвалені без більшого спротиву, ширша дискусія була розвинулася над нашою резолюцією на пленумі Азійської Ліги /АПАКЛ/, конференція якої відбулася зараз після конференції ВАКЛ. Після одногодинного обміну думками, велика більшість делегатів голосувала за схваленням нашої резолюції, в якій була мова про розвал російської імперії, проти чого виступав один з австралійських делегатів.

Після конференції в Тайлянді, нашу делегацію запрошено на 10-денну поїздку до Національного Китаю. Тут до важливіших зустрічей належить довша розмова з віцепрезидентом Національного Китаю, з головою і членами парламентау і командою твердині Кемой.

Найбільшим нашим успіхом на міжнародних конференціях були досягнення на Світовій Антикомуністичній Конференції в Токіо, що відбувалася 15-20 вересня 1970 р. Українська делегація мала 20 членів: з Централі голова і референт АБН у зовнішньому Секторі, представник Ліги Визволення України інж. Василь Безхлібник /з Канади/, представник Українського Визвольного Фронту з Австралії, 15 молодих делегатів з Австралії, в тому 14 сумівців, і голова Комітету Поневоленних Народів із США. Перед конференцією проведено дуже основну підготовку. Виготовлено цілу низку матеріалів на конференцію /резолюції, апелі, доповіді про стан в Україні і в інших поневолених націях, звіти з нашої антиросійської діяльності у вільному світі, переклади крайових документів/, обговорено з провідними діячами ВАКЛ кореспонденційним шляхом принципові питання про зміну хартії Світової Антибольшевицької Ліги, щоб у ній була виразно зазначена необхідність координації боротьби проти російського імперіялізму, а не тільки проти комунізму. На нараді Ради Ліги, на якій були й представники АБН і ЕРС, схвалено зміни хартії ВАКЛ у дусі наших вимог. Щойно після зміни хартії, члени АБН і ЕРС погодилися увійти до складу Ліги, як її члени. Голова АБН, як представник від усіх поневолених в СРСР і сателітних країнах, увійшов до складу Президії Світової Антикомуністичної Ліги, а від Європейської Ради Свободи - наш кандидат, кол. італійський міністер, прихильник України - І. М. Ломбардо. Від Близького і Середнього Сходу - наш приятель сенатор Теветоглю /Туреччина/. На цій конференції була теж найбільша дотепер делегація АБН. Крім українців, в ній були представники від Болгарії, Білорусії, Угорщини, Хорватії, Латвії, Естонії. На масовому вічу, з участю понад 30 тисяч учасників, українська делегація була трактована так само, як делегації вільних народів. Перед українською делегацією японці несли український прапор, а учасники віча привітали нас бурхливими оплесками.

До проводу Світового Антикомуністичного Центру Молоді увійшло трьох наших делегатів з Австралії. На конференції ВАКЛ наші делегати працювали у всіх комісіях. Схвалено наші резолюції, в тому й окрему резолюцію в справі визволення України і переслідування українських борців за свободу. Наша документація була передрукована і роздана всім делегатам. Розповсюджено велику кількість нашої літератури. Голова АБН відбув розмови з високими урядниками в міністерстві закордонних справ і головами інститутів, що займаються питанням боротьби проти російського і китайського комунізмів. Після конференції, проведено велику працю для капіталізації конференції не лише по українській лінії. Матеріали перекладено також на німецьку мову і вислано 300 примірників на адреси німецькомовних журналів, газет та інститутів /у тому до Швейцарії, Австрії та інших країн/. Англійську документацію вислано до англомовних країн.

В червні 1970 р., голова, референт АБН і наш представник у Іспанії брали участь в конференції Центру Документації і Інформації /ЦЕДІ/ в Мадриді. Були тут представники із всіх вільних країн Європи, ми виступали двічі. Відбулися розмови в міністерствах та з еспанськими приятелями з антикомуністичного руху.

В грудні 1969 р. представники СУМ-у з Австралії брали участь у міжнародній антикомуністичній конференції молоді в Манілі, на Філіппінах.

В днях 12-16 листопада 1970 р. відбулися з великим успіхом конференції АБН і ЕРС у Брюсселі. Вислано меморіяли до бельгійського короля і НАТО.

В лютому 1969 року відбувся Конгрес Американських Приятелів АБН в Нью-Йорку, в якому брали участь делегати Філій у США і представник з Канади. З Європи були голова і референтка АБН, що дали доповіді; крім цього, голова з'ясував план праці АБН, а референтка звітувала з діяльності АБН.

В червні 1969 року відбулася нарада Європейської Ради Свободи в Бонні. Друга нарада екзекутиви ЕРС відбулася в травні 1970 р. в Мюнхені, а третя /з нагоди виїзду великої кількості європейських делегатів на конференцію ВАКЛ/ відбулася в Токіо, у вересні 1970-го року.

II. Поїздки

Голова і референтка АБН відбули в січні, лютому і березні 1969 року подорожі по США і Канаді. Голова по зовнішньополітичній лінії відвідав Вашингтон, дав пресові конференції в Монтреалі, Бофало й Чикаго.

Референтка АБН виголосила доповіді в 30 місцевостях США і Канади, мала пресові конференції в Піттсбургу, Вашингтоні, Дітройті, Клівленді, Монтреалі, виступала у телевізії в Дітройті, мала доповідь в Огайському університеті, відбула окремі зустрічі з українською молоддю та жіноцтвом, а подекуди також з американською молоддю.

В липні 1969 р. голова і референти української зовнішньої політики АБН відбули поїздку до Франції, Бонну і Кельну.

Наприкінці червня і на початку липня референти відвідали Англію, а голова АБН – США і Канаду. Промовляв на зустрічі українців США і Канади та на маніфестації з нагоди Тижня Поневолених Націй в Нью-Йорку.

В грудні 1969-го і січні 1970-го років голова і референтка АБН відвідали Австралію.

Голова АБН, крім полагодження організаційних справ, відбув також розмови з поодинокими австралійськими політиками, дав пресові інтерв'ю в Перті та Сіднею, доповідав на засіданні Філії АБН в Сіднею, а також дав тут публічну доповідь.

Референтка АБН дала публічні доповіді в Перті, Аделайді, Мельборні, Брізбейні, Оксі, Канбері, Ньюкастлі, Сіднею, а також відбула зустрічі з представниками поневолених народів, дала пресові інтерв'ю /Брізбейн і Сідней/, нав'язала контакти з австралійськими антикомуністами /Брізбейн і Перт/ і відбула окремі зустрічі з українською молоддю й жіноцтвом в Австралії.

Голова АБН у лютому і березні 1970 р. відвідав США і Канаду. В Лос-Анджелес дав велику пресову конференцію, включно з радіо і телевізією; відвідав Фенікс /Арізона/, де мав публічну доповідь, пресову конференцію, промовляв на зустрічі з американськими політиками і військовиками. Був також у Вашингтоні, відвідав Нью-Йорк і Бофало, відбув розмови /головно у Вашингтоні/ з американськими антикомуністичними діячами.

Референтка АБН протягом лютого і березня 1970 р. відвідала в США – Сан-Дієго, Лос-Анджелес, Сан-Франціско, Омагу, Денвер, Міннеаполіс, Чикаго, Клівленд, Рочестер, Бофало і Нью-Йорк. Всюди, за винятком Рочестеру і Бофало, дала публічні доповіді, промовляла по радіо в Сан-Франціско, Лос-Анджелес, Денвер, Омага, Клівленді й мала доповідь в Огайському університеті. Крім цього, відбула окремі зустрічі з українською молоддю і жіноцтвом, а подекуди також з американською молоддю.

В Канаді /лютий і березень 1970 р./ референтка АБН відвідала Вінніпег, Монреаль, Судбури й Торонто, де відбулися публічні доповіді, виступи у телевізії та радіо /за винятком Торонта/, а також окремі зустрічі з молоддю і жіноцтвом.

Коли взяти до уваги, що всі ті поїздки, доповіді, пресові конференції, виступи у телевізії, зустрічі з молоддю, публічні доповіді, зустрічі з представниками австралійських, американських і канадських чинників були організовані нашими людьми на місцях, то це говорить про їхню велику працю і зовнішні зв'язки в країнах їхнього поселення.

В 1970 році, підготовляючи конференції АБН і ЕРС у Брюсселі, референтка відбула поїздки до Бельгії, Франції, Еспанії, Португалії, Італії і Бонну. Було кілька розмов з данцями під час переїзду через Копенгагу на конференцію у Японії.

III. Акції

З нагоди Тижня Поневолених Націй проведено 1969-го і 1970-го року акції в Австралії, США і Великій Британії /1970 р./.

На американському терені згадані акції відбулися в Нью-Йорку, Чикаго, Вашингтоні, Дітройті, Гофало та в інших містах. Акція з нагоди Тижня Поневоленних Націй у Великій Британії відбулася восени 1970 р. У більших містах і на масових вічах виступали представники поневоленних в СССР народів, а також британці. Видано 100 тисяч окремих листівок, присвячено одне число "Англо-українських вістей" /орган Англо-українського Товариства/ Тижневі Поневоленних Народів.

Акція проти відзначування Леніна, як "великого гуманіста", зокрема успішно проведена в США /Нью-Йорк, Дітройт, Чикаго, Вашингтон та інші міста/, і в Канаді /Торонто, Монреаль, Вінніпег, Судбури та інші/. В обох країнах про цю акцію широко писала американська і канадська преса.

Протягом 1969 і 1970 років відбулися масові акції в Австралії, Канаді, США, Англії, Німеччині в 10-ту річницю з дня смерти сл. п. Провідника С. Бандери і в 20-ту річницю з дня смерти сл. п. ген. Тараса Чупринки. В Австралії /Сідней/, в США і Канаді з цієї нагоди в різних місцевостях були масові вуличні демонстрації - під більшовицькими амбасадами або консулятами.

В США зорганізовано кілька вдалих акцій проти більшовицької виставки, а в Канаді проти більшовицьких т. зв. мистецьких ансамблів.

Організації Визвольного Фронту і АБН брали масову участь у марші за "Свободу" до Вашингтону, що відбувся в квітні 1970 року. Їхня участь в марші була відмічена в пресі і телевізії.

В Дортмунді /Німеччина/ в травні 1969 р. відбулося масове віче з демонстрацією, організоване нашими місцевими силами і АБН-ом. Брили в ньому участь і представники з Централі АБН-у, головно українці, словаки й румуни.

В Мюнхені влаштовано три пресові конференції /в річницю смерти сл. п. Степана Бандери, а дві як капіталізація нашої участі на міжнародних конференціях/.

IV. Видавнича діяльність

За 1969-1970 рр. вийшло 12 чисел "АБН-Кореспонденц", кожне по 50 сторінок друку. Наклад АБН-Кореспонденц - 6.500 примірників. Фінансами англійського терену виходить кварталник "Юкрениєн Рев'ю".

У Франції виходить місячник французькою мовою "Лес Юропієн", наклад біля 1000 примірників. В зовнішньому бюрі АБН видано книжкою переклади крайових матеріалів "Револушонері войсес" - наклад 5 тисяч примірників. Видруковано два наклади - по 3.000 примірників кожний - "Київ верзус Москав", вибрані матеріали із IV-го ВЗ ОУН, які підходять для зовнішнього світу. Передруковано двома накладами по 3.000 примірників брошуру ген. Фуллера "Рашя із нот інвінсібл".

Заходами наших формацій у США і Канаді видруковано англ. мовою брошуру проф. І. Вовчука проти Леніна п. з. "Ін дефенс оф гуманізм", яка появилася також еспанською мовою в Мехіко коштом мекіканських антикомуністичних організацій. Видано друком збірку матеріалів з конференції Європейської Ради Свободи і АБН в Лондоні п. з. "Гав ту дефіт Рашя" /наклад 3.000 примірників/.

Завдяки нашим заходам, американка пані Бейлі видала в американському видавництві свою книжку "Кептів нейшенс ферст лянн оф амерікен дефенс" /наклад 10.000 прим./.

Ми також підготували матеріал до окремого числа "Бюлетеня ВАКЛ", що було присвячене Україні, а друге - поневоленим в СССР націям. В Англії вийшла брошура з нагоди Тижня Поневоленних Націй, присвячена боротьбі і короткій історії поневоленних народів.

Наше бюро видрукувало ряд листівок: а/ на Олімпіяду в Мехіко англійською і еспанською мовами, б/ проти більшовицьких виставок у Мюнхені й по інших країнах, в/ в 10-ту річницю смерти сл. п. Провідника Степана Бандери /англ. та нім. мовами/, проти Леніна-

"гуманіста", протестну заяву в 50-ліття большевицької тиранії, з нагоди Тижня Поневолених Націй, 12 пресових рапортів для преси, фільмів і на поодинокі адреси по 500 примірників на циклостилі; з числа інформативних бюлетенів по-німецьки і нижку обіжників на циклостилі.

На Олімпіяду в Мехіко їздив окремий делегат від Українського Відділу ПАБНА для проведення там пропагандистської акції.

Як реакція на нашу діяльність, недавно появилася большевицька брошура проти АБН під назвою: "Асамблея Націоналістичних Блазнів". В "Дружбі Народів" московські большевики атакують Лондонську Конференцію, а в "Новое время" з 27 січня 1970 р. - наші зовнішньополітичні контакти у вільному світі й т. п.

V. Кольпортажа чужомовних видань

"АБН-Кореспонденц" висилаємо до 67 країн світу. Наклад - 6.500 примірників. Брошури і книжки від 3.000 до 5.000 примірників.

До США -----	1.349 прим. /на адреси бібліотек, інститутів, політиків/, 357 за оплатою, 109 безпосередньо, 248 через кольпортерів.
Канади -----	482 прим. 230 /платних через кольпортерів/, 252 поодиноким особистостям, пресі, бібліотекам - даром.
Англії -----	1.328 прим. 940 /платні, через кольпортерів/, 388 даром, прямо на різні адреси, як вгорі.
Австралії ---	284 прим. 104 /платних/, 180 даром на поодинокі адреси.
Азії -----	977 прим.
Африка -----	250 прим.
Південна Америка ----	248 /з того 200 платних/.
Європейські країни --	1.200 примірників.

Протягом звітного часу зроблено 50 річників виданої за двадцять років літератури і вислано в різні країни, в яких діють наші зовнішні представники і наші чужомовні видання потрібні їм для підручних бібліотек.

=====

ЗА ДОЦІЛЬНІСТЬ І ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

/Дещо про Українську катедру в Гарвардському університеті/

Українська преса, а за океаном також радіопередавання українською мовою - переповнені закликами й промовами, які мобілізують фонди на різноманітні потреби - культурні, харитативні, гуманітарні тощо, але рідко на політичні, а ще менше на революційно-політичні, на підтримку революційно-визвольної боротьби в Україні та відповідної нашої акції на чужині.

Тепер ведеться настирлива кампанія за створення чергової Катедри українознавства у Гарвардському університеті, але нема відповідного звідомлення, що досі зроблено за ті сотні тисяч доларів, зібрані на першу катедру, що ця катедра дотепер зробила, які необхідні українознавчі твори видала, хто там з українських

визначних знавців саме українознавства викладає і що викладає?! Які капітальні праці видала Катедра українознавства у Гарварді на теми українознавства, з погляду інтересу воюючої України? З погляду потреб змістової наукової пропаганди української справи? Які твори наукового характеру з українознавства досі перекладено на чужі мови і видано? Яка гарантія, що українські гроші підуть на науку в самостійницькому дусі про Україну, – себто на об'єктивну науку? Яка гарантія, що компетентні чинники Гарвардського університету не створять за певних умов такої ситуації, що українознавство в Гарварді обмежиться тільки формою, а зміст буде малоросійський?

Українці дають масово тисячі доларів на Катедру українознавства, а тим часом нема фондів на акцію в захист культурних творців теперішньої воюючої України, на переклади їх творів чужими мовами, щоб світ ознайомився із самостійницькими ідеями сьогодишньої України. Більше того, нас інформують, що гарвардські чинники відмовилися підтримати видання Історії України княжої доби найбільшого теперішнього нашого історика проф. д-ра Н. Полонської-Василенко. Українська катедра друкує свої твори в якогось німця в Мюнхені /ось де ідуть українські гроші!/, мовляв, він займається теж розсилкою її видань. Чи справді Українська катедра не може знайти жодного українського видавництва, яке друкувало б її видання?!

"Нехай німець скаже"! Тому відверто ставимо запитання Науковій Раді цієї катедри, що складається з українських науковців, чи дійсно в них нема тих сумнівів, які є в нас, переглянувши принагідну документацію, бо преса не отримала ані пляну видань, ані взагалі детальних інформацій про порушені нами справи?! Проф. Прицак визначний турколог, був професором Гарвардського університету з того титулу, але чи він і такий визначний україніст, як турколог – не знаємо. Він був професором і без катедри українознавства.

Другий професор того ж університету Шевченко – візантіолог та оборонець терміну "Росія", замість "Київська Русь" /виступ у Едмонтоні/.

Які визначні українознавці-самостійники там викладають, як звичайні професори, і що викладають? – громада не знає. Лекторами, поруч названих професорів, стали студенти того ж університету. А чому не запрошено справжніх українських учених? Чекаємо на оцінку катедри з боку наших відомих професорів із США і на з'ясування перспектив української самостійницької науки в Гарварді, – себто української об'єктивної науки.

Перестерігаємо наших науковців-самостійників, щоб не сталося так, що їх невдовзі виеліминують із Гарварду, а тоді велике благодійне зусилля може закінчитися завуальованим малоросійством українською мовою чи індіферентизмом в основній справі: українська наука має служити українському народові і суверенній соборній українській державі, бо лише тоді вона об'єктивна! Всяке інше вчення – брехня і обман!

Чекаємо на слово членів Української Наукової Ради цієї катедри і її членів-професорів! Бо кажуть, як ми вже згадували, що навіть капітальна Історія України проф. д-ра Н. Полонської-Василенко "не підходить" для гарвардської Української катедри, як видання англійською й українською мовами... А може помиляємося, нас неправдиво інформують? Тим краще для катедри і тих безчислених, незвичайно жертвних її фундаторів! Варто, щоб СКВУ виявив заінтересування справами українських катедр у Гарварді і взагалі розгорнув у різних високих школах акцію, бо це ж скандал, що – наприклад – у Колумбійському університеті викладають, мабуть, і мову готтентотів, а про Україну ані слова!

Чи не доцільніше дати підтримку Українському Вільному Університетові, скоригувавши деякі ліво-ліберальні тенденції, викинувши, між іншим, советофільського "вченого", якого бояться усунути ради "об'єктивності" науки! А ця його "об'єктивність" – шкідництво українській справі!

Прийшов час, коли треба усувати з нашого життя усі советофільські елементи, бо навіщо наша студіюча молодь має з чужих лівих університетів їхати на виклади до свого університету і

слухати ще й виклади про "прогресивність радянського устрою" і т. п. баламутство. Прийшов час, щоб на літніх курсах українознавства викладали не Борис Левицький, Іван Майстренко, Андрій Білінський, Демкович-Добрянський, а національних переконань молоді справжні українські науковці та знавці доктрини Леніна- "гуманіста", теорія і практика якого наочно показала, що він творець жажливого терору і народовбивства.

Українське студентство, що їде на літні курси українознавства, хоче почути про ідеї воюючої України минулих десятиріч, про ідеї Морозів, Симоненків, правду про УПА, про останні історичні події саме з уст професорів-знавців, які працюють для української національної справи. Воно радо буде слухати виклади про українське мистецтво і культуру тих викладачів, які мають глибинні студії сучасної творчості воюючої інтелектуальної і мистецької України, виклади про принципи нашої міжнародної політики, бо їх вчать у чужих високих школах про советську "миролюбну" міжнародну політику. І багато інших проблем та справ наші студенти хочуть почути і вивчити. Гарвардська Катедра українознавства їм того не дасть, але свій Вільний Університет дасть, якщо стане на шлях повного українського державництва і усуне тих, які проповідують капітуляцію перед Москвою у публічних доповідях та книжках /Андрій Білінський/. Тому УВУ мусить мати не меншу підтримку, ніж має гарвардська катедра, про працю й успіхи якої українська громадськість знає дуже мало.

Б. О.

=====

ЗМІСТ

Б. Підмогильний: КРІЗЬ ПРИЗМУ ДВОХ ПРОЙДЕНИХ РОКІВ	1
ПІСЛЯ ІV ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОУН	
-- ДО ПРОЙДЕНОГО ЕТАПУ /Уривок із звідомлення Секретаріату/	6
О. Дніпровий: НЕОБХІДНІСТЬ КОНЦЕНТРАЦІЇ ВСІХ	7
НАШИХ СИЛ НА ГОЛОВНОМУ ФРОНТІ	
С. Бандера: НЕЗМІННІ ДОРОГОВКАЗИ	11
Ф. Вільний: ЗА ЩО?	12
Ю. П.: ДО ПРОБЛЕМАТИКИ ВИШКОЛІВ	15
Тарас: ПРО ІНФОРМАЦІЮ ТА ІДЕЙНЕ ОЗБРОЄННЯ /II/	20
Богун: МОСКОВСЬКО-МАРКСИСТСЬКИЙ НАСТУП НА ІДЕЙНІ	24
ОСНОВИ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ /II/	
-- НАПРЯМНІ І ПЛЯН ПРАЦІ ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНОГО СЕКТОРА	29
-- ПЛЯН ДІЯЛЬНОСТІ РЕФЕРЕНТУРИ ЮНАЦТВА ОУН	36
-- ДО СИТУАЦІЇ В УКРАЇНІ	38
-- ДВІ НОВІ КНИГИ ПОЕЗІЙ З УКРАЇНИ	40
-- СКРІПЛЕННЯ І ПЛЯНОВІСТЬ АКЦІЇ ЗА	41
УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ ПАТРІАРХАТ	
КОРОТКІ ІНФОРМАЦІЇ ПРО НАШУ	44
ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНУ ДІЯЛЬНІСТЬ	
Б. О.: ЗА ДОЦІЛЬНІСТЬ І ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ	48

=====